

NOVINY

Volume 5 Issue 183 (683)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

8. IX. – 21.IX. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 8. září
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Pokud vás media dokáží zmanipulovat tak, abyste nenáviděli lidi, které jste nikdy neviděli, z důvodů, kterým nerozumíte.... Pak jste přesně tím typem člověka, co byl ve třicátých letech nacistou – soukmenovcem nebo v padesátých letech komunistou – soudruhem.

A v dnešní pokrokové době bojovníkem za „lepší klima“.

Nedávno jsem dostal dopis, kde paní odhlašovala Noviny, protože manžela odvezli do speciálního ústavu pro postižené Alzheimerovic nemocí a demencí. Tak jsem si vzpomněl na svého známého, Jiřího B, s kterým jsem, se seznámil už v roce 1982, já bydlel na Bondi Beach Road a on bydlel za rohem.

Byl to jeden z prvních lidí, kteří začali prodávat „Herbalife“, což byly různé vitamíny a životabudiče. On sám je začal také jíst a k tomu, jak jsem se doslechl, pil po ránu i peroxid vodíku. Snažil se vůbec jíst a žít zdravě. Bohužel už je také v pánu. A taky posledních pár let svého života strávil v ústavu neb zblbl.

Jel jsem ho navštívit, on vypadal zcela normálně a mladě a hlavně spokojeně, usmíval se.

Bohužel nejen, že si mne ba ani nikoho jiného nepamatoval, jen se vesele usmíval a plácal páté přes deváté.

Takže pokud zblbnete, tak už vám nic vadit nebude, jen lidi kolem vás nebudou z toho šťastní.

Řekli bychom si pomáhat.

Muslimské bratrstvo v EU

Benjamin Kuras

19. června 2025

Zpráva francouzského Ministerstva vnitra o pronikání Muslimského bratrstva do francouzských vládnoucích a vlivových institucí upozornila na podobný postup nenápadné islamizace Evropské unie a jejích členských zemí. Zatímco dosud se Evropa trápila otázkou, jak si poradit s muslimským „agresivním separatismem“, čili

neochotou imigrantů se integrovat do hostitelské společnosti, akutnějším ohrožením Evropy se stává pravý opak, tedy integrace v podobě „nenápadného, ale neméně podvrtného míření na instituce“ (slovy francouzské zprávy). K vypracování podobných lokálních zpráv vyzývají politici několika evropských zemí zmíněných ve francouzské zprávě. V Rakousku a Německu

to žádají politici FPÖ a AfD. Ve Švédsku to už zadal týmu odborníků ministr práce Mats Persson, který už delší dobu sleduje tamní aktivity Muslimského bratrstva a zjišťuje, že jsou mnohem rozšířenější, než se veřejnost domnívala.

Mezi infiltrovanými jsou Švédská národní rada pro vzdělávání a Asociace pro studium Ibn Rušda. Přidruženou organizací Bratrstva je turecká Milli Görüs, která ve Stockholmu projektuje největší švédskou mešitu.

Politická exploze v Nizozemsku

Zveřejnění francouzské zprávy provázela akutní politická exploze v Nizozemsku, kde téma imigrace a islamizace způsobilo kolaps vlády. Provedl jej Geert Wilders, jehož konzervativní anti-imigrační Strana svobody PVV byla sice ve vládní koalici nejpočetnější, ale nezískala absolutní většinu pro účinné omezení imigrace, a proto z koalice vystoupila. Takže už po několikáté čekají Nizozemce další nové volby a pracné slepování nové koalice.

Prozatímní menšinová vláda zbývajících tří stran do voleb povládně bez mandátu, tedy i bez schopnosti rozhodovat o kritických tématech. Těmi jsou i imigrace a islamizace, čili i to Muslimské bratrstvo a jeho infiltrace veřejných institucí. Na volby si už brousí zuby levicová koalice bývalého eurokomisaře a milovníka multikulturní imigrace Franse Timmermanse.

„Muslimské bratrstvo infiltruje Nizozemsko a vláda to přehlíží,“ upozorňuje vlivný komentátor *De Telegraafu* Afshin Ellian.

„Zatímco vláda je uhranutá vyhledáváním extrémně

pravicových spiknutí, ruských dezinformací a anti-LGBTQ+, Muslimské bratrstvo proniká do našich obecních správ, veřejných úřadů, univerzit, sportovních klubů a sociálních médií, pod úkrytem náboženské svobody.“ Ellian vypočítává, podobně jako francouzská zpráva: Spojenectví s extrémní levicí. Finance od Kataru a Kuwaitu. Tažení proti „islamofobii“ (termín vymyšlený právě Muslimským bratrstvem na umlčování kritiky islámu). Umělé rozlišování mezi zlým „islamismem nepatrné menšiny“ a hodným „islámem opravdovým“ (což je „levicová iluze ukládající Nizozemí k spánku, zatímco pátá kolona se rozrůstá“).

„Chameleonská“ přetvářka Bratrstva na charity a kulturní asociace. Vypočítává těch asociací hezký seznam, na čele s Radou evropských muslimů a mládežnickými organizacemi jako Forum organizací evropské muslimské mládeže a studentstva.

Křížovatka Muslimského bratrstva

Brusel je ve francouzské zprávě popsán jako „evropská křížovatka Bratrstva s těsnou sítí asociací a organizací,“ ovlivňujících eurounijní instituce k adopci islamizační politiky, s aspekty práva šaria a kriminalizací islamofobie. Do detailů to rozvádí belgický think-tank Institut Jonathas, zaznamenávající, že Belgie je i ohniskem evropského antisemitismu spojujícím krajní levici s radikálním islámem do „sekulárního náboženství palestinismu“. Ten používá neomarxistickou ideologii „viktimizace“ (moderní obdobu boje proti vykořisťovatelům a perzekutorům), a vyzdvihuje poslání pokrokové mládeže „být na správné straně dějin.“ Studie Institutu, označující Belgii za „laboratoř zítřejšího antisemitismu“, zaznamenává, že „historické evropské předsudky vůči Židům se v mutikulturní populaci syntetizují s bigotnostmi muslimských skupin a radikálními idejemi krajní levice, jako antikolonialismus a antibělošismus.“ Přesouvají tak Židy z historické kategorie diskriminovaných outsiderů bělošské společnosti do kategorie superbělochů, tudíž

supervykořisťovatelů, a tím povyšují Hamás, Palestinu a Gazu na vrchol globální hierarchie perzekvovaných.

A co LGBTQ+?

Jako praktický projev islamo-levicového spojenectví si Jonathas všimá nedávného posílení preferencí marx-leninské strany PVDA po jejích propagačních návštěvách mešit a veřejné podpoře radikálního islámu, včetně zahalování žen a demonizace Izraele – a zároveň odmlky v podpoře LGBTQ+.

Podrobnou studii průniku Muslimského bratrstva do institucí EU zatím nikdo nezadal, ale mohla by se odpíchnout třeba od prokázané korupce činitelů EU penězi z Kataru výměnou za propagaci katarského dobra v době olympiády. Přidat by se k tomu mohlo katarské financování Muslimského bratrstva a jeho spojení s Hamásem. Stálo by za to proklepnout evropskou pobočku Bratrstva zvanou Committee of European Muslims (CEM) a její penězovody jako třeba Europe Trust.

Možná se nám díky Muslimskému bratrstvu brzy potvrdí bonmot pilného islamologa Roberta Spencera z think-tanku Jihad Watch: „Džihádisté jsou jako ten příslovečný had v trávě. Ostatní muslimové jsou ta tráva.“

V sobotu 30.8.byl zastřelen bývalý předseda ukrajinského parlamentu Parubij.

Podle exkluzivních informací od našeho ukrajinského zpravodaje z Dněpropetrovsku máme nyní potvrzeno, že atentát a objednávka na likvidaci Parubije přišla přímo z Kyjeva z Bankové ulice poté, co se junta od britské rozvědky dozvěděla poslední informace o mírových a obchodních jednáních mezi ruskými a americkými vyjednavací o uspořádání vzájemných vztahů mezi USA a Ruskem.

Podle těchto informací americká strana minulý týden při jednání na Aljašce souhlasila s ruským požadavkem na vydání všech ukrajinských zločinců, kteří se podíleli od roku 2014 na zločinech proti Rusku anebo proti ruskému etnickému obyvatelstvu, k trestnímu stíhání před ruskými soudy. Dohodly se již před summitem v Anchorage americké a ruské vyjednavací týmy.

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX

MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 8. září

Nejvyšší soud USA podpořil protiimigrančí razie
Teroristé zabili v Jeruzalémě šest lidí v autobusu
Putin řekl, že se se Zelenským na konci války nebude schopen dohodnout
A Francii padla vláda
Trump: Vypadá to, že jsme ztratili **Indii** a Rusko ve prospěch Číny
Trump musí novináře zaplatit 83 milionů za pomluvu
Česko se brání proti rozsudku ve věci Diag Human
BIS rozbila běloruskou zpravodajskou síť a Běloruský diplomat byl vypovězen z ČR
Konečná ujišťuje, že hlas pro Stačilo! nepropadne
Vědci zjistili, že chmel léčí
U nás krásný den babího léta

Úterý 9 září

Macron jmenoval nového premiéra
Poláci chytli běloruského špióna, snad s českou pomocí
Izrael zasáhl vedení Hamásu v Kataru
Polsko uzavírá hranici s Běloruskem
Ministryně Decroix prohlásila bitcoinovou kauzu za uzavřenou
A ANO zveřejnilo hospodářský program: energetika, vzdělávání a inovace
Brno se snad dočká nového fotbalového stadiónu
Do Prahy se chystá Chuck Norris, nesouvisí to s volbami
U nás celý den hezky, večer se rozpršelo

Středa 10. září

Rusko testovalo reakci Západu útokem dronů na Polsko
Polsko našlo trosky 12 dronů
Rusko popřelo útok proti Polsku
EU se vzmužila, udeří proti Izraeli
Odborníci bádají, jestli spojení Pirátů a Zelených je nepřiznaná koalice
A Fiala je odhodlaný bránit hranice
Advokátní komora zkoumá Blažka kvůli bitcoinům
Rostla pražská burza
U nás pod mrakem, odpoledne se rozpršelo

Čtvrtek 11. září

Charlie Kirk vynikající debatér stojící na straně konzervativců zavražděn střelou do krku komunistou na Utah university včera 10.9.
FBI má pušku, kterou unikající vrah zabil Kirka
Ze sabotáže elektřiny v Berlíně jsou podezřelí levicoví teroristé
A Bělorusko propustilo 52 politických vězňů
Babiš chce v příští vládě vést zahraniční politiku
Netanjahu vyloučil vznik Palestinského státu
V kauze Dozimentr je obviněn bývalý féf DP Dvořák
Vláda koupí 44 tanků Leopard
Lipavský kvůli dronům předvolal ruského velvyslance
U nás hezký slunný podzimní den

Pátek 12. září

Policie zřejmě zatkla Kirkova vraha
NATO spouští operaci na východním křídle
Trump řekl, že mu dochází trpělivost s Putinem
Peskov oznámil pauzu v jednání s Ukrajinou
V Česku stoupla o třetinu kriminalita mladistvých
Rakušan navrhuje zřízení „návratových center“ pro migranty
A Na Vítkově byly pochovány ostatky našich vojáků z 2. světové
V Národním muzeu v Praze je výstava klenotů z Tchaj-wanu
A U nás standardní podzimní den, chladné sluníčko, jednou sprchlo

Víkend 13. – 14. září

V Londýně se demonstrovalo pod britskými vlajkami
Podporovatelé Hamásu demonstrovali v Berlíně
V komunálních volbách v Porýní-Vestfálsku posílila AfD
Los Emil překročil Dunaj
Platy soudců vzrostou o 13 %, politiků o 5 %
Česko poslalo Polákům proti Rusku tři vrtulníky
Piráti jsou v preferencích na 10 %
ANO odmítá oslabení pozice Česka v NATO a EU
U nás v sobotu hezky, v neděli zataženo

Pondělí 15. září

Americký ministr zahraničí vyslovil neotřesitelnou podporu Izraeli
A Ukrajina dál útočí na rafinérie v Rusku
Trump poprvé označil Rusko za agresora
EU zvažuje omezení ruských turistických víz
Median zjistil, že je jednobarevná vláda ANO relativně nepřijatelnější
Fiala obvinil opozici, že zneužívá téma obrany
Vláda rozhodla o trase dálnice na Vídeň
Minulý týden zemřelo na českých silnicích 17 lidí
U nás proměnlivé podzimní počasí

Úterý 16. září

Von der Leyen bude čelit dalšímu hlasování o nedůvěře
Draghi varuje před neschopností EU jednat
Evropská komise přísně dokročí na Izrael
Prezident Pavel oznámil, že bude mít před volbami projev
A Na Pražském hradě otevřeli výstavu korunovačních klenotů
Škody loňských povodní se odhadují na 24 miliard Kč

Vědci zjistili, že korupce a finanční problémy podkopávají důvěru občanů
Zemřel herec Robert Redford

Středa 17. září

Slovensko protestuje, že se český ministr vnitra Rakušan účastnil protivládní demonstrace v Bratislavě
EU chce bližší vztahy s Indií, přátelství s Moskvou nevadí
A Izraelská armáda vyvádí civilisty z města Gaza ovládaného teroristy Hamásu
EU chce uvalit trestná cla na Izrael
Ústavní soud se bude zabývat zpochybněním voleb, asi po volbách
A Fiala slibuje, že ČR nepodpoří zelenou likvidaci průmyslu, ale už podpořil
Prezident Pavel piluje projev k obyvatelstvu, aby šlo volit
Soud rozhoduje o propuštění vraha, který sedí už 38 let
U nás proměnlivé podzimní počasí, teplota do 16°C

Čtvrtek 18. září

V Německu už někdo začal se zákazem vstupu Židů do obchodu
A USA a Británie podepsaly dohodu o technologické spolupráci
Slovensko oficiálně protestuje proti Rakušanově účasti na protivládní demonstraci
Los Emil má být uspán a expedován do Česka k losímu státu
A Fiala se vyhlásil za jediného konkurenta ANO
Jenom v Praze Spolu podle preferencí vítězí, všude jinde ANO
A Studentské volby vyhrálo Spolu
Letci oslavili konec 2. světové války průletem nad Prahou
U nás se vylouplo krásné slunečné počasí

Pátek 19. září

Bělorusko nám vyhostilo diplomata
Afgánistán zakázal knihy napsané ženami
USA by chtěly získat zpět ostudně opuštěnou základnu v afghánském Bagrámu
Rusko provokovalo stíhačkami nad Estonskem
Zeman oznámil, že bude volit ruské kolaboranty Stačilo!
Odborníci otevřeli po 100 letech obálku TGM, nic zásadního v ní nebylo
Soud propustí po 38 letech žaláře vraha Vocáska
Koruna stoupá k euru nejvíc od konce roku 23
U nás luxusní den babího léta

Víkend 20. září – 21. září

Británie, Kanada a Austrálie uznaly Palestinu
Trump slibuje účast USA na obraně Pobaltí (dnes)
Italové bojkotují dodávky českých zbraní Izraeli
AfD se stala nejsilnější stranou v Německu
Prezident Pavel soudí, že palestinská státnost má být výsledkem souhlasu všech stran
Kněz Malý rezignoval na post pomocného biskupa, dosáhl limitu 75 let
A Podle STEM je teď STAN třetí před SPD, vede ANO o hodně před Spolu
150 tisíc lidí navštívilo o víkendu dny NATO v Ostravě
U nás krásný baboletní víkend, sobota horká ale neděle ideální

Rusko / SSSR

9. září 2025 - Ruská policie se zabývá smrtí podnikatele Alexeje Sinicina, jehož tělo bez hlavy bylo v pondělí nalezeno nedaleko Kaliningradu. Sinicin působil jako šéf těžební společnosti. Stal se v pořadí už devatenáctým vysokým manažerem z Ruska, který od začátku invaze na Ukrajině zemřel za záhadných okolností.

Belgie.

Muslimská politička z Belgie: Komu se nelíbí islamizované části Belgie, tak může táhnout pryč
Saliha Raissová, politička z Belgie sedící ve vedení bruselské čtvrti Molenbeek jasně řekla všem, kterým se nelíbí islamizace Belgie a žiji v Molenbeeku, aby z této čtvrtí odtáhli. Muslimové je tam nechťjí:

"Pokud jsme tak znepokojiví, pokud nás už ani nechťjí vidět, myslím tím, že region má 19 obcí. No, pokud je v Molenbeeku zřejmě tak neobyvatelné, eh, změňte místo. Táhněte někam jinam. Vypadněte." Proneseno 27.8.2025 při zasedání politiků v Molenbeeku, Belgie.

„Miláčku, přivezl jsi mi z Kréty od moře nějakou mušlí?“

„Nepřivezl, drahoušku. Všechny byly na WC přišroubované.!

Katar

Katarský zásah 9. září má ještě jeden aspekt. Klíčová role v řešení nynější krize kolem Pásma Gazy náleží USA. Prezident Trump přišel 7. září s urgentním varováním. Na síti Truth Social napsal: „Všichni chtějí, aby se rukojmí vrátila domů. Všichni chtějí, aby tato válka skončila! Izraelci přijali mé podmínky. Je čas, aby je přijal i Hamás. Varoval jsem Hamás před důsledky, pokud nepřijme. Toto je mé poslední varování – další už nebude!“ Jaké to byly podmínky? Okamžité propuštění všech izraelských rukojmí. Najednou, ne po malých počtech. Reakce Hamásu přišla 8. září. Místo propuštění rukojmí další teror, další vraždění. Toto teroristické hnutí se přihlásilo k útoku na civilní autobus jeruzalémské MHD. Výsledek: šest zavražděných, dvě desítky zraněných. (Že se po izraelské operaci v Kataru vyjádřil Bílý dům poněkud alibisticky, je věc jiná. Na jedné straně nelibost nad akcí, na druhé straně přiznání, že špičky Hamásu jsou legitimním cílem.)

Praha

BIS uvedla, že běloruskou zpravodajskou síť budovanou v Evropě rozbila společně se zpravodajskými službami Rumunska a Maďarska. Síť podle BIS budovala běloruská služba KGB, jež se snažila získat agenturní zdroje a zpravodajské informace.

VOLBY ČR

To mě pobavilo a rozesmálo a pak jsem si uvědomil, že je to vlastně velmi vážné a pravdivé.

Daniel Vávra nám napsal:

Je důležité zastavit komunisty na cestě k moci!

Bohužel v dnešní době se to všechno plete a není zcela jasné kdo je komunista a kdo se za něj jen vydává. Proto jsem si pro vás připravil krátký manuál:

Vesničtí komunisté - Stačilo! (chtějí znárodnovat strategické podniky, zdanit korporáty, zregulovat co se dá a pozavírat nepřátelské komunisty)

Městští komunisté - Piráti (chtějí vám zdani velký byt, sebrat auta a všechno zregulovat)

Latentní komunisté - STAN (chtějí všechno zregulovat, dotovat, danit, cenzurovat, kontrolovat co komu píšete a sebrat vám auta a zbraně a u toho nezřízeně krást)

Prolhaní komunisté - SPOLU (chtějí všechno regulovat, dotovat, danit, cenzurovat, kontrolovat co komu píšete a sebrat vám auta a u toho nezřízeně krást)

Lidoví komunisté - ANO (po komunisticku splní všechny sliby všem)

Nevolte komunisty!

Baví se dva kamarádi. Hele pořádám grupáč. Dobře a kdo tam bude? Já ty a tvoje manželka. Tak s tím nesouhlasím. Dobře, tak tebe škrtám.

Potkají se dvě blondýny v obchodě a jedna říká té druhé: „Tak jaká si budeš kupovat rajčata? Španělská? Ruská? Nebo řecká?“ Ta druhá říká: „Mně to je jedno, já s nima mluvit nebudu.“

Slovenské národné povstanie

Slovenské národné povstanie, ktorého výročie si dnes pripomíname, bolo najväčším ozbrojeným povstaním protifašistických síl na území Slovenska.

Hoci sa povstanie neskončilo podľa optimistického scenára a nacisti ho po niekoľkých mesiacoch potlačili, malo obrovský morálny, politický a vojenský dosah. Predovšetkým ukázalo, že napriek existencii klérofašistického slovenského štátu väčšina Slovákov nesúhlasila s myšlienkami fašizmu a bola ochotná postaviť sa im so zbraňou v ruke.

Preto v týchto dňoch rozkvitli po celom Slovensku stovky a tisíce pomníkov padlým hrdinom SNP, a to nielen na strednom Slovensku, kde boli boje tvrdšie.

Jedným z bojovníkov SNP bol aj Jan Šverma. Nebol však len statočným mužom SNP. Bol právnikom, komsomolcom, odborovým predákom, partizánom, ale aj hrdým Slovanom, vlastencom a internacionalistom, rozprávačom napínavých príbehov a obľúbeným spoločníkom so zmyslom pre humor. Takto si ho pamätali jeho blízki, ktorí vstúpili do jeho - len 43 rokov dlhého - života.

Šverma prišiel na Slovensko, aby ako komunistický poslanec podporil úsilie slovenského ľudu brániaceho sa nacizmu. Krátko pred 10. novembrom 1944, keď jeho sľubný život vyhasol, ho požiadali, aby sa vrátil do Moskvy. Odmietol to so slovami: "Musel by som sa celý život hanbiť, keby som opustil slovenský ľud vo chvíli takého vážneho nebezpečenstva. Na Slovensko som neprišiel len prednášať prejavy a písať články, ale aj bojovať so zbraňou v ruke." Toto rozhodnutie sa mu stalo osudným a 10. novembra 1944 počas ústupu partizánskej jednotky cez vrch Chabenec zomrel na prechladnutie a vyčerpanie.

Jan Šverma hodnotil Slovenské národné povstanie predovšetkým ako boj za obnovenie Československa: „...boj slovenského ľudu je nesmiernym prínosom k celému nášmu československému oslobodzovaciemu boju, k spoločnému boju všetkých našich národov proti spoločnému nepriateľovi a za spoločný cieľ - za ľudovodemokratickú sociálne a národne spravodlivú Československú republiku.“

Národný hrdina Jan Šverma bol významnou osobnosťou nielen komunistickej strany a robotníckeho hnutia, ale celej Československej republiky. Bol jediným poslancom predvojnového Národného zhromaždenia, ktorý položil svoj život v boji proti fašizmu. Za povojnový vývoj nenesie žiadnu zodpovednosť, napriek tomu musela byť jeho socha odstránená z vtedajšieho Švermovho mosta, ako aj jeho meno z dnešnej stanice metra Jinonice. Takto nová doba zaobchádza so svojimi hrdinami.

Hrdinstvo nielen Jána Švermu, ale všetkých bojovníkov SNP, ktorí často s holými rukami čelili nebezpečenstvu s myšlienkou slobody a mieru, nesmie byť zabudnuté.

Odkaz povstania však nestačí pripomínať. Musí sa stať odkazom prežívaným každý deň.

A neexistuje lepší spôsob, ako vyjadriť úctu a vďaka všetkým, ktorí sa v minulosti postavili proti fašizmu, ako nadchnúť dnešných mladých ľudí pre myšlienky antifašizmu a mieru.

Tu a teraz.

Pretože fašizmus stále prežíva.

A preto musí povstanie pokračovať.

Vo viacerých mestách na Slovensku sa podvečer konajú protesty proti konsolidácii

TASR Zoznam 2025 09 16

BRATISLAVA - V Bratislave, Košiciach, Banskej Bystrici, Žiline a v ďalších 12 mestách na Slovensku sa v utorok podvečer konajú protesty proti konsolidácii. Organizuje ich opozičné hnutie Progresívne Slovensko (PS). Na proteste sa zúčastnia opoziční predsedovia SaS, KDH a mimoparlamentných Demokratov.

Konsolidácia sa podľa PS dotkne pracujúcich ľudí. „*V jednote je sila. Musíme takto spolupracovať, mobilizovať ľudí a ukazovať Ficovej vláde, že nemôže všetko. Že nemôže ľudí beztrešne ožobračovať, zapredávať mafii, ani ťahať niekam do Ruska,*“ uviedol šéf hnutia PS Michal Šimečka. Konsolidáciu považuje za útok na zamestnancov, živnostníkov aj podnikateľov. Protesty sa konajú aj v Prešove, Trnave, Nitre, Trenčíne, Bardejove, Kežmarku, Liptovskom Mikuláši, Lučenci, Považskej Bystrici, Ružomberku, Senici či Spišskej Novej Vsi.

-Dobrý deň pani. To sú dvojčatá?

-Nie. To bola v pôrodnici akcia "Porod" jedno a druhé dostaneš zdarma."

• *Doktor dá pacientovi krabičku s tabletkami. "Každý deň jednu, až do konca života." Ale ved' tu sú len tri! "A čo na tom nechápete?"* •

Marka, prečo si sa vyspala s mojim mužom? Chcela som vedieť aký rozdiel je medzi mojim a tvojim... Ved' si sa ma na to mohla spýtať!

Ludova múdrosť: AK ZENA MLCI, NEPRERUSUJ JU!

Patril k najdlhšie väzneným politickým väzňom v Československu.

Soňa Gyarfašová

Dobroslav Pustaj strávil za mrežami komunistických väznic a na jáchymovských táboroch dohromady dlhých 16 rokov.

Preto, že nechcel žiť pod kuratelou Moskvy a ako mladý človek založil protikomunistickú odbojovú skupinu Slobodné Československo.

Na slobodu vyšiel až v roku 1968, no ako nepriateľskú osobu ho sledovali až do pádu režimu. Potom sa angažoval aj v boji proti Mečiarovi.

No a po rozdelení Československa odišiel do Prostějova.

Patril k prvým politickým väzňom z 50.rokov, ktorých som spoznala.

Rada spomínam na naše stretnutia s Konfederáciou politických väzňov vo väzení v Leopoldove, kde strávil ako politický väzeň najdlhší čas.

Rozhovory s ním boli vždy podnetné, často nielen spomienkové, no filozofické. A aj preto som veľmi chcela jeho príbeh zvečniť - je to jeden z protagonistov a hrdinov našej knihy Nenechali sa zlomiť.

S jeho manželkou Medy a dcérkou Slávkou nás spája tiež dlhoročné priateľstvo. A hoci tu už dnes Dobroslav Pustaj nie je, jeho odkaz žije prenesene vďaka nim ďalej.

In memoriam ho za jeho životné postoje ocenil už v roku 2016 prezident Andrej Kiska, no a nedávno získal za svoju občiansku odvahu ocenenie aj v Českej republike, kam odišiel po nástupe Mečiara k moci.

Nedávno si jeho blízki prevzali Cenu mesta Prostějov.

(A som rada, že som tam mohla byť s nimi)

Spomínali sme naňho, hovorili o minulosti a aj o dnešku.

Dobroslav Pustaj písal kedysi svojim priateľom, ktorí odišli do exilu - bolo to tesne po nežnej revolúcii. A jeho manželka Medy dodnes starostlivo opatruje jeho nezverejnené texty.

"Ďakujem Bohu, že som sa dožil aspoň takejto satisfakcie. Dnes vidím, že ani viac než 16 rokov prežitých vo väzení, nebolo márných. Musela uplynúť dlhá doba, než došlo k tomuto "lámaniu chleba", ktoré sa deje bez popráv, bez mreží väznic, bez násilia! Existuje väčšia odmena? Celý život verili sme ve víťazstvo pravdy a spravodlivosti," písal v jednom zo svojich textov.

Veleslav Wahl**(15. 5. 1922 – 16. 6. 1950).**

„Ale za těch 28 let jsem snad kapičku toho dobrého udělal.“

Před 75 lety byl komunistickým režimem ve věku osmadvaceti let popraven významný ornitolog a účastník odboje proti nacistické i komunistické totalitě Veleslav Wahl (15. 5. 1922 – 16. 6. 1950).

Narodil se do rodiny předního pražského právníka Veoslava Wahla (1891–1942), od mládí projevoval velký zájem o přírodu, velké nadání a nadšení měl zejména pro ornitologii. První články v odborných časopisech publikoval již v 15 letech, nezamýšleným završením jeho ornitologického díla se pak ve věku 22 let stala kniha Pražské ptactvo, vydaná v roce 1944 (znovu 1945 a 2023). Již jako šestnáctiletý student okamžitě po okupaci zbytku Československa v březnu 1939 s několika přáteli založil vojenskou skupinu mládeže pro bojové a zpravodajské účely a zapojil se do protinacistického odboje. V roce 1942 byli nacisty popraveni jeho otec Veleslav Wahl i strýc Karel Wahl. Veleslav mladší pozornosti nacistů unikl také díky svému krytí, které mu poskytovalo zaměstnání v pražské zoo, kde v roce 1941 nastoupil na pozici odborného asistenta a od roku 1942 vědeckého asistenta ředitele.

V roce 1943 se Wahlova odbojová skupina spojila se skautskou odbojovou organizací Zbojník, v květnu 1945 již Veleslav Wahl velel celé Zpravodajské brigádě v síle tří praporů, čítající přibližně dva tisíce odbojářů. Jako nejmladší člen České národní rady se podílel na přípravách a koordinaci pražského povstání.

Určujícím pro další Wahlův osud bylo setkání s velitelem výsadkové skupiny Platinum-Pewter a velitelem vojenské komise České národní rady v době povstání kapitánem Jaromírem Nechanským (4. 12. 1916 – 16. 6. 1950). Oba muži navázali hluboké přátelství, sdíleli také politické představy o poválečném Československu jako pomyslném mostu mezi Východem a Západem.

Krátce po únorovém převratu oba muže nedůvěra v komunistický režim opět přiměla k organizaci domácího odboje a budování zpravodajské sítě Holub-Slavík. K rozkrytí skupiny došlo v létě 1949. V průběhu září 1949 byli oba zatčeni, v dubnu 1950 odsouzeni za velezradu a vyzvědačství k trestu smrti. V ranních hodinách dne 16. června 1950 byli v pankrácké věznici popraveni.

Za napomáhání manželově protistátní činnosti byla ve vlastním procesu k 11 letům v komunistických žalářích odsouzena také Wahlova manželka Taťána Wahlová–Růžicková.

Po roce 1989 byl Veleslav Wahl rehabilitován. V roce 1995 mu byl prezidentem Václavem Havlem udělen in memoriam Řád Bílého lva.

V souladu s posledním přáním Veoslava Wahla se v roce 2023 dočkala doplněného vydání také Wahlova kniha Pražské ptactvo, uvedená dle jeho přání verši Jaroslava Seiferta z Písně o Viktorce:

„Zpívejte, ptáci nebeští,
té zemi k zulíbání krásné.
Nás děsí smrt, však, ptáci, vás ne,
vy jste tu jenom pro štěstí.“

Tajemství Věry Uriové

Jednoho říjnového sobotního odpoledne (26. 10.) roku 1974 zazvonil telefon v jednom soukromém bytě v pražské čtvrti Braník. Po chvíli zvedla sluchátko tehdejší členka ženského sboru Národního divadla v Praze paní Jana Hradílková. A tím se začal odvíjet téměř neuvěřitelný skutečný příběh jako v napínavém filmu. „Prosím.“ „Tady Macharáčková. Z Tylova divadla. Vzpomínáte si na mě?“ „Samozřejmě. – Potřebujete něco?“ „Máme tady takový nepříjemný problém...“ Hradílková skočila volající do řeči: „Něco jsem opomenula? Nevzpomínám si, že bychom si něco domlouvaly?!“ „Ne, ne... Je to trochu jinak.“ „Tak co se děje?“ „Nezlobte se, paní Jano, že vás obtěžuji i ve svátek, ale vaše kolegyně, a pokud vím i přítelkyně, paní Věra Uriová nepřišla dnes do divadla na odpolední představení. Bez omluvy.“ „Volala jste jí domů?“ „Mnohokrát. Nikdo sluchátko nezvedá.“ „Chápu vás. Ale stát se mohlo ledacos. Věra bývá obvykle dochvilná... Pro vás je to nepříjemné, vidíte? – Hrajete i večer?“ „Právě že ano.“ „Paní Macharáčková, já se ji pokusím najít. – Kdyby se vám neozvala, zavolejte mi ještě jednou!“

Kolem dvacáté hodiny večerní se telefon z Tylova divadla opakuje. Zpráva, která přichází, je zarážející -paní Věra Uriová se 26. října 1974 neobjevila ani na večerním představení. Jana Hradílková je úzkostí bez sebe. Už nechce čekat ani minutu. Nechává telefon telefonem, sedá za volant auta a jede za panem Jaroslavem. Ten z její návštěvy žádnou radost nemá. „Paní Jano, nezdá se vám, že to s tou péčí o Věru trochu přeháníte?“ „Proč myslíte?“ „Je to dospělá ženská, má svůj rozum. Někam si vyrazí za známými a vy z toho děláte bůhví co. Uvědomujete si, jak jí to může ublížit?“ „Vy o ni nemáte strach?“ „Vždycky jsem si myslel, že jste velké kamarádky a jedna druhou znáte. Ale teď vidím, že o ní nevíte vůbec nic.“

Copak nevíte, že tohle dělá Věra normálně?“ Paní Jana nevěří svým uším. Ale stále ještě nemá žádné podezření. „Objedeme alespoň nemocnice, jestli se jí něco nestalo.“ Řekla to natolik rezolutně, že pan Bukovický poslechl. Nejistili nic. Ani v neděli si paní Hradílková nedala pokoj. Naložila znovu pana Jaroslava a tentokrát ho vezla ke kolegovi z orchestru, o kterém bylo známo, že má řadu přátel mezi policisty. Od noho vedla jejíž společná cesta na roh Perštýna a Bartolomějské. Jak vyplývá ze spisu, který máme k

dispozici, také tamní policista, který s oběma sepisoval úřední záznam, se bez skrupulí podívoval mimořádné vehementnosti paní Jany, tolik kontrastu líci s pasivitou druha Věry Uriové.

Sboristka Národního divadla Věra Urieová se před 40 lety stala tragickou postavou jednoho z nejtajemnějších příběhů...

Dnes již téměř neznámá členka operní scény se narodila v Kopistech a kromě informací o bratrovi, žijícím v Rakousku, se v dostupných pramenech o jejím dětství, studiu či rodině nic nedozvíme.

Jakými cestičkami se Věřin život ubíral v posledních 20 letech, poodhalila novináři Stanislavu Motlovi její kolegyně z divadla paní Jana Kostecká (1924), která svou nejlepší

kamarádku poznala v r. 1956. Obě sbližovala nejen práce v divadle, ale i podobné kulturní zájmy a cestování. Vzdělané a sečtělé dámy lehce středního věku by se nikdy nedostaly na titulní stránky tehdejšího tisku, kdyby nedošlo k záhadnému a dodnes nevysvětlenému zmizení pohledné brunety, která byla velmi bohatá a vypadala o dost mladší než ve skutečnosti byla.

V pátek 25. října zpívaly obě sboristky ve Smetanově opeře Dalibor a po jejím skončení společně odjely tramvají č. 17 – Věra až na konečnou, kde ji měl čekat její přítel Zdeněk, Jana vystoupila o zastávku dříve. Po úspěšném představení si mezi doznívajícími dojmy povídaly o nastávajícím víkendu, jak ho prožijí. Věru měl na konečné čekat její přítel, se kterým nedávno dostavěli dvougenerační dům. Jak vzpomínala paní Jana, neměla její kamarádka štěstí na muže – byla velmi důvěřivá, až naivní a partneři ji vesměs finančně využívali.

Jaké bylo tedy Janino překvapení, když ji následující sobotní odpoledne volali kolegové z divadla, jestli neví, proč se jindy dochvilná a spolehlivá Věra nedostavila na představení. Nevěděla... a už se to zřejmě nikdy stoprocentně nedoví.

Přítel Urieové, stavební technik tvrdil kamarádce i tehdejšími kriminalistům, kteří po zpěvačce vyhlásili celostátní pátrání, že jeho přítelkyni ještě v noci volali nějaký Rakušané a ona za nimi odjela, čímž se snažil poukázat na možnou emigraci za bratrem Miroslavem, který tam byl od osmačtyřicátého.

Toto vysvětlení však bylo velmi nepravděpodobné, protože Věra se počátkem 70. let o svého těžce nemocného sourozence v Rakousku legálně starala – nepotřebovala tedy emigrovat a navíc v osudném říjnu byl její bratr již několik let po smrti – zemřel 21.5. 1971.

Téměř vzápětí se vyrojily legendy, že pohledná sboristka byla zazděna kdesi ve výklenku Národního divadla, či že byla po násilné smrti při večírku tehdejších funkcionářů zabetonována v základech sauny.

Provedlo se důkladné pátrání, maximálně se angažoval i tehdejší šéf ND Přemysl Kočí, který tímto chtěl očistit pošramocenou pověst Zlaté kapličky – žádné tělo se však nikdy nenašlo.

Snad liknavost tehdejších vyšetřovatelů, možná styky s vlivnými přáteli zabránily, aby došlo k důkladnějšímu vyšetřování osoby zřejmě nejpodzřelejší, a to Věřina druha. Nejen přítelkyně Jana, ale i sestřenice zmizelé zpěvačky, paní Věra Pospíšilová byla přesvědčena, že právě Zdeněk ji má na svědomí. I když neustále tvrdil, že Věra emigrovala a nemohl tedy vědět, jestli se vrátí, prodal záhy její piano, které potřebovala ke své profesi. Další, velmi hmatatelnou indicií bylo zmizení a náhlé objevení speciálního klíče od nově postaveného domu – klíče z Itálie byly pouze dva a jeden si vzala v osudný den Urieová sebou, po několika týdnech se nečekaně objevil u jejího přítele. Ani tento důkaz však k usvědčení nestačil a léta ubíhala. V roce 1983 byla Věra Urieová prohlášena za mrtvou, veškerý její majetek – vilu, rozsáhlé pozemky i tuzexové konto zdědil přítel Zdeněk, který už dávno žil s jinou ženou.

Po mnoha letech se objevil možný svědek odklizení těla Urieové, pan Tomáš Sochor, který v tragickou noc jel kolem vily a uviděl, jak v zahradě nějaký muž vykopávají veliký keř rododendronu. Ráno bylo vše na svém místě, p. Sochor však bohužel nic nenahlásil.

Dne 25. října 2025 uplyne rovných 51 let od zmizení a pravděpodobně i násilné smrti Věry Urieové. Přítelkyně, sestřenice, náhodný svědek, někteří kriminalisté i Stanislav Motl jsou přesvědčeni, že vraha znají – stále žije, ale bohužel jeho pravděpodobný zločin už byl promlčen, a i kdyby byl usvědčen, světské spravedlnosti se bát nemusí.

Dozví se však někdy blízcí, přátelé a kolegové, kde odpočívá svůj věčný sen Věra Urieová?

<https://youtu.be/yQQ0nKZW2Jc?si=yQ8ZYBDTFjJxIkGL>

Zajímavosti. Víte,že....

„Vyhublé děti, zoufalé matky a lidé, kteří s prázdnými hrnci žebrají o jídlo: tyto fotografie z Gazy obletěly celý svět. Dojímají miliony – a ovlivňují celosvětovou politiku. Myslíte, že je normální se na jedné straně dojímat nad utrpením palestinských Arabů a zároveň se zalykat nenávisť vůči izraelským Židům a přát jim totéž utrpení a smrt?

Investigativní projekt německého deníku Süddeutsche Zeitung zjistil, že známý fotograf Anas Zayed Fteiha pro své snímky vědomě inscenuje utrpení Palestinců v Gaze, aby posloužil propagandě Hamásu.

A léta běží

Pavel Sántay

Když v ČSSR jezdila ŠKODA 105 / 120 bylo mi 13 let a Kateřině Konečné 2 roky. Když mi bylo 13 let začali mne štvát komunisté a jejich režim. Nemohl jsem si koupit foglarovku a obléci si skautský kroj, jen mohl snít o časech I. ČSR. Moje maminka, která s mým otcem málem přišla o život na Václavském náměstí 21. 8. 1968, byla knihkupec. Velmi brzy jsem tedy mohl slyšet písně Karla Kryla, čist Černé barony, Jak chutná moc od Ladislava Mňačka, Proč nejsem komunistou od Karla Čapka či Paměti Edwarda Beneše. Tohle vše mi potvrzovalo, že systém není reformovatelný a je nutné se ho zbavit.

A léta běžela....

Když jsem jako student byl na Národní třídě bylo mi 19 let a Kateřině Konečné 8 let. Byl jsem tenkrát čerstvým konvertitou ke katolicismu a z osobní zkušenosti jsem věděl, že materilismus je naprostý blábol, při čemž je úhelným kamenem každého politického omylu.

A léta běžela

Když mi bylo mezi 20 a 25 lety (1990 - 1995) potkal jsem mnoho vězňů z let 1950 - 1960. Byť byli osobně nad věcí, tak už věděli, že je havlismus vytěsňuje a jakékoliv spravedlnosti se nedočkají, byť mnozí jejich trýznitelé dosud žili. Kateřina Konečná tehdy procházela základním a středoškolských vzdělávání.

A léta běžela.....

Když se nás v referendu ptali, chceme-li do EU bylo mi 34 let a Kateřině Konečné 23 let. Tenkrát jsem už pochopil, že EU je mnohem horší varianta celého RVHP, a proto jsem hlasoval proti a aktivně se účastnil informační kampaně proti vstupu ČR do Euroreichu.

A léta běžela.....

EU se postupně odkryla jako pokračování německé říšské myšlenky, unifikační proces popírající i přirozené zákony, dotačně-korupční kolonizace, což není dáno jen proměnou EHS v EU, ale filozoficky vadným základem od samého počátku. Jen další d'ábelská iluze stavění Babylónské věže.

A léta běžela ale hrany se obrušují.

Zjistíte, že jestli něco nepotřebujete je kontakt s lidí, kteří si tvrdošíjně lžou do vlastní kapsy kvůli materiálnímu profitu a prestiži. A hledáte opak těchto zrůdiček a dokonce zjistíte, že je můžete nalézt i tam, kde je vlastně nečekáte.

Vzpomenete si na ono biblické "Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis".

Ano, jen lidí dobré vůle je třeba, jen dobrá vůle viděti, poznati a snažiti se má význam.

Tak snad i Kateřina Konečná patří do této skupiny a já nejsem jen padesáti pěti letý hlupák. Pan Drifter podotknul“

O tom padesátiletém hlupákovi bych si nebyl tak jistý ale Latinsky text je od J.S Bacha, "Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis"...

Glory to God in the highest, and peace on earth to men of good will.

Carl Sagan milovník trávy....

Věhlasný astrofyzik Carl Sagan byl celoživotním uživatelem marihuany a skrytým zastáncem její legalizace. Kdysi napsal anonymní esej o tom, jaký vliv měla marihuana na jeho život a proč by podle něj měla být legalizována. Jeho postřehy budou mít zásadní význam, protože mnoho společností začíná marihuanu legalizovat.

"Když jsem zhulený, dokážu proniknout do minulosti, vybavit si vzpomínky na dětství, přátele, příbuzné, věci na hraní, ulice, vůně, zvuky a chutě ze zaniklé éry. Dokážu rekonstruovat skutečné události z dětství, které jsem tehdy chápal jen napůl.

Zkušenost s konopím výrazně zlepšila můj vztah k umění, které jsem předtím nikdy příliš neoceníl. Konopí umožňuje nehudebníkům poznat alespoň trochu, jaké to je být hudebníkem, a neumělcům pochopit radost z umění.

Pochopení záměru umělce, kterého mohu dosáhnout, když jsem zhulený, se někdy přenáší i na dobu, kdy jsem v útlumu. To je jedna z mnoha lidských hranic, které mi konopí pomohlo překonat. Konopí nám přináší uvědomění, které jsme celý život cvičení přehlížet, zapomínat a vytěšňovat z mysli.

A Carl Sagan prohlásil ?“Nelegálnost konopí je pobuřující, je překážkou plného využití drogy, která pomáhá vytvářet klid a nadhled, citlivost a sounáležitost, tak zoufale potřebné v tomto stále šílenějším a nebezpečnějším světě."-

Dlouho předtím, než se VW Brouk zapsal do historie, nakreslil jeho siluetu do oceli tichý génius z Československa.

To, na co se díváte, je neporušený Tatra T85 – více než jen veterán. Je to stroj času do okamžiku, kdy vize jednoho muže předběhla svět.

Tím mužem byl Hans Ledwinka, rakouský inženýr, který nastoupil do společnosti Tatra v roce 1921 a revolučním způsobem změnil pravidla hry. Zavedl páteřní podvozek, prosadil aerodynamický design – a dal budoucnosti její podobu.

Jeho výtvary – modely T77 a T97 – byly mistrovskými díly aerodynamiky, a to desítky let předtím, než se tento trend uchytil ve světě.

A když Volkswagen představil model Beetle, vypadal podivně povědomě.

Ferdinand Porsche, blízký spolupracovník Ledwinka, nic nepopřel. Tatra podala žalobu. Válka případ zastavila, ale Volkswagen nakonec

uzavřel mimosoudní dohodu a tiše uznal Ledwinkův vliv.

Takže když uvidíte tento model Tatra, nevidíte jen auto. Vidíte odkaz. Průkopníka.

Mysl, která se pohybovala rychleji než století, ve kterém žila.

Ten co píše recepty

„Nemyslím, že jsem influencer. Vydávat každý den recepty není, jako když někde zatancujete a za chvíli máte hotovo, v mém případě je to dvanáct hodin práce denně. Opravdu dobré video na Facebooku musí mít milion zhlédnutí za 24 hodin, největší dosah měly za celou dobu vepřové výpečky, listový salát už není takový šlágr.

Všechno, co uvaříme, potom s týmem sníme,“ říká Jaroslav Vajgl, který na sociálních sítích natáčí recepty jako Těhotnej kuchař .

Na českém Facebooku patří k nejsledovanějším profilům.

„Snažím se dělat blbuvzdorné recepty. Bohužel se pořád objevují lidé, kteří nedokážou slušně napsat, že to dělají jinak, a pro nějaký políček nebo vulgarismus nejdou daleko. Ale už jsem diskuzi pročistil, na všech sítích zablokuju plus minus deset lidí denně,“ dodává.

Celý rozhovor si pusťte ZDE:

https://dvtv.ink/tehotnej_kuchar

Recepiš No.683

Tatarák z párku

Tuto je tajny Arnoštuv recepis na falešny tataracek, že ani nepoznaš, že je z párku!

SEZNAM DO SAMOŠKY

4 debrecínské parky
3 menší nakládané okurky
pulka červene cibule
kousek červene papriky d
rceny kmin
1 lžička mlete papriky
1 lžička hrubozrnne hořčice
1 lžice tmavo sojovky
2 lžice kečupu sul polskeho cestařa
popel z dědka (asi pepř)
topinky česnek na poškrkani

JAK TO ZROBÍŠ

Kvalitni debrecinske parečky nastruhej na dirkovanem plechu, ale bacha, ať si do mlsy nenastruhaš aji rukavicu.

Pak tam nadrbej tři menší nakladane okurčičky, pulku červene cibule a kusek červene papriky. Do směsky nasypej malinko drceneho kmina, lžičku mlete papriky nebo tvoji oblíbene paliprdel d'ablice, lžičku hrubozrne hořčice, velku lžicu tmave sojovky a dvě lžice kvalitniho kečupu.

Do našeho tataraku socialka edišn na-struhej trochu sole podle chutě a pope-lem z dědka nešetři.

Tataracek zamišaj a nechej chválu odležet v chladne komurce.

Pak to krasně naskladej na bředlicu - bo „foodstajlingt chapeš, ne?

Na topinku naškrkej česnek, na fiu nakydej naš tataracek (moteš si ho mírné zakapnout paliprdel tabaskem), otevři si deset piv a potom se možeš akorat tak vyvratit do lužka i s botama.

Kvůli pivu Češi v historii změnili své národní jídlo

Pavel Baroch 2025 seznam

Cena piva byla po celou historii považována za sociálně citlivou otázku. Ale tvrzení, že vláda, která ho zdraží, padne, je pouhý mýtus. Nikdy se to nestalo. I tak se i dnes z ceny piva stává prostředek politického boje.

Je to jeden z nejcitovanějších výroků dobrého vojáka Švejka. Vláda, která zdraží pivo, padne. Nikoho už ani nenapadne podívat se do slavného díla Jaroslava Haška, zda tam tuhle větu najde. Nenajde, žije si ale svým životem, stejně jako legenda o pádu vlády. Protože k němu také nikdy v souvislosti s cenou, kterou zaplatíte za jedno točené nedošlo.

„Je to velký mýtus,“ říká o zažitém výroku historik Martin Franc, který se specializuje na dějiny stravování a životního stylu. Mnozí lidé si podle něj například ještě pamatují zdražení piva na podzim 1984 a komunistická vláda tehdy rozhodně nepadla – to se odehrálo až o pět let později a důvodem nebyla cena piva.

„Je ale vidět, že cena piva byla považována za sociálně citlivou otázku,“ konstatuje Franc, který pracuje v Masarykově ústavu a archivu Akademie věd ČR. Hlavním důvodem je fakt, že pivo je něco jako národní nápoj. Kdo si aspoň občas nedá orosenou sklenici pěnivého moku, jako by ani nebyl Čech.

A politici si toho jsou velmi dobře vědomi, takže pivo slouží i jako prostředek politického boje proti konkurenčním partajím – jako když Andrej Babiš (ANO) chodil v roce 2016 po sněmovně s cedulí, na níž sliboval, že zlevní čepované pivo.

Svatý Vojtěch káral mnichy

Pivo má v českých zemích opravdu mnohaletou tradici. Pravděpodobně prvním místem, kde se tento nápoj vařil, byl Břevnovský klášter v Praze. Prý už roku 993 káral svatý Vojtěch tamní mnichy za to, že se příliš věnují právě vaření a pití piva a zanedbávají duchovní službu.

Že se ve středověku vařilo pivo v kláštrech, nebylo nic neobvyklého. Prvními výrobci piva totiž byly církevní instituce. Bylo určeno pro vlastní potřebu, ale také se nabízelo dalším zákazníkům. S prvními pivovary jsou spojené také první venkovské hospody. Byly to spíše nálevny, v nichž se vedle piva někdy nabízela ještě medovina.

„Po církvi nastoupily panské krčmy, kam pivo dodávala ze svých pivovarů vrchnost, tedy šlechta. S ní jsou hodně spojené i zájezdní hospody, které začaly vznikat už ve středověku. Už tehdy existovala a po celá staletí fungovala celá síť cest, po nichž jezdili formani,“ řekl před časem v časopisu Venkov a styl Karel Altman z Etnologického ústavu Akademie věd, specialista na historii hospod.

Zájezdní hospody se budovaly po určitých vzdálenostech, podle toho, kolik urazil vůz tažený koňmi.

„Pak se začaly úseky zkracovat, protože jinou rychlostí jel formanský vůz, jinou vzdálenost urazil pocestný a jinak později jezdila pošta – spousta zájezdních hospod se od té doby jmenuje U Pošty. Ze zájezdních hospod se pak vyvinuly první ubytovací hostince. Některé z nich byly vyloženě honosné, takže v nich nocovali i panovníci včetně například Josefa II.,“ uvedl Altman.

Peleše lotrovské

Vrchnost vařila pivo, které někdo musel vypít, aby se jí investice do výroby vrátila. Proto na svých panstvích zakládala hospody a současně využívala právě dálkové dopravy, která přivázela další klientelu – cestující. Vrchnost si dlouho hlídala, aby se jí do tohoto kšeftu nikdo nenaboural. Nestála o žádnou konkurenci, takže například místní sedláci si nesměli založit vlastní krčmu, maximálně si ji mohli pronajmout.

„V 18. a zejména 19. století se to začalo měnit, když šlechta, která po roce 1848 neměla takové výsady a pravomoci, začala hospody prodávat,“ konstatoval Altman. Vznikala i větší konkurence, takže třeba v jedné větší vsi bylo i několik hospod, také se postupně vytvářela cenová struktura, jak ji známe dnes: od relativně levných náleven až po luxusní podniky.

„Existovaly i některé vyhlášené podniky, které se označovaly jako ‚peleše lotrovské‘, protože se tam scházela podezřelá individua nebo rovnou kriminálníci,“ řekl Altman.

Přinejmenším od začátku 19. století se také objevovaly různé studie odborníků a osvětářů, které se věnovaly alkoholismu. Některé spisy užívaly i termín „kořaleční mor“. Existovaly případy, kdy se místní obyvatelé kvůli alkoholu zadlužovali a pak museli rozprodávat majetek. Bylo to především kvůli nadměrné konzumaci kořalky, která se v hospodách objevila až několik století po pivu, tak v 16. století.

„Na prodej kořalky se specializovali především židé, dokonce existoval slogan ‚Proti židovské kořalce českým pivem‘. Aspoň tak je to, jistě do značné míry černobíle, líčeno v dobových pramenech,“ poznamenal Karel Altman z Etnologického ústavu Akademie věd.

Pivo bylo dokonce takovým dominantním nápojem, že se kvůli němu měnilo národní jídlo. „Ještě Jan Neruda prohlašoval za nejtypičtější české jídlo švestkové knedlíky, ale z hlediska restaurace mají jednu nevýhodu – špatně se na ně pije pivo. Takže se vytvořilo nové národní jídlo, a to byla vepřová pečeně, knedlík a zeli,“ poznamenal už citovaný historik Franc.

Propad prodeje piva

Proto se nelze divit, že zdražování piva, které se mimochodem dělo kvůli inflaci od nepaměti, vyvolávalo pochybnosti, jak se to podepíše na konzumentech, respektive na spotřebě tohoto nápoje. „Ano, často byly se zdražováním spojovány obavy o snížení spotřeby piva,“ potvrzuje Martin Franc.

V novodobé historii je ale podle něj známa jen jedna událost, která se významně odrazila na větším a trvalejším poklesu spotřeby, a to byla měnová reforma v červnu 1953, která způsobila významný pokles životní úrovně obyvatel. „Velmi výrazně se snížila i spotřeba piva, pivovary to tehdy opravdu poznamenalo,“ říká Franc.

V jiných případech zdražování piva už pokles spotřeby nebyl nijak významný ani dlouhodobý. Dokonce ani ve zmiňovaném roce 1984, i když šlo skutečně o výrazný skok. Nejcitelnější to bylo u prémiových značek Prazdroj, Budvar a Zlatý bažant, kde se cena zvedla o 2,40 koruny za lahev, respektive půllitr. Výsledná cena se pak pohybovala mezi 5,20 a 6,30 koruny. V případě nejrozšířenější „desítky“ to bylo zdražení z 1,70 koruny na 2,50 koruny. Ceny se zvýšily také u limonád nebo džusů.

„K usměrnění spotřeby piva a pro zabezpečení plynulého zásobování vnitřního trhu nealkoholickými nápoji bylo rozhodnuto od

15. října 1984 zvýšit jejich ceny,“ oznámil z televizní obrazovky František Kouřil, tiskový tajemník vlády ČSSR.

Na zdražení piva před více než čtyřiceti lety vzpomínal pro Pražský Deník před časem pan Roman: „Zpráva o chystaném zdražení se samozřejmě dostala mezi lidi, i když byla nejspíš v nějakém režimu přísně tajné. Pamatuji si, jak jsme se den před zdražením se spolužáky opili a náš hlouček po desáté večer putoval Strašnicemi s pokřikem ‚Kozel na mě řve – nezdražujte mě‘.“

Ceny schválil Jakeš

Že cena piva byla a je politickou otázkou, potvrdil před časem někdejší ředitel Českého svazu pivovarů a sladoven Jan Veselý. V rozhovoru pro Novinky.cz uvedl, že jeden čas působil jako cenový gestor. „Nejvyšší stranické orgány rozhodovaly, zda pivo podraží a o kolik. Mě pak na několik dní zavřeli do zámku v Kolodějích a podle určitého vzorce jsem dělal cenu piv v celé republice,“ řekl Veselý.

Měl například nakázáno, aby lahvové pivo stálo stejně jako v hospodě čtvrté cenové kategorie. Podle podobných pravidel pak stanovil veškeré ceny. „Poté přišla komise, která vše zkontrolovala a popřípadě udělala ještě nějaké úpravy,“ vzpomínal Veselý. Podle něj ale některé změny nebyly v souladu s pravidly, podle kterých se měl sám řídit. Posléze se dozvěděl, že ceny nakonec upravil i sám tehdejší generální tajemník KSČ Miloš Jakeš.

Ceny piva rostou i v posledních letech, ať už kvůli inflaci nebo zvýšení daní. Podle historika Martina France to už nemá takový dopad na celkový stav pivovarů. Spíše se obvykle změní preference pivařů, kteří si například kupují více levnějšího lahvového piva na úkor čepovaného.

Projevilo se to ostatně i v uplynulém roce, kdy se dále rozevřely nůžky mezi konzumací čepovaného piva v hospodách a restauracích a pitím lahvového a plechovkového piva doma. Právě domácí konzumace tvoří už 70 procent prodaného piva, což je s výjimkou covidových let nejvíce.

„Na problém stále nižšího zastoupení hospod a restaurací na celkových prodejkách piva upozorňujeme už řadu let,“ uvedl výkonný ředitel Českého svazu pivovarů a sladoven Tomáš Slunečko. „Snížený zájem ale ve výsledku opět dopadá na provozovatele hospod a restaurací, kteří jsou často na prodejkách nápojů finančně závislí.“

Jak dnes vzniká cena piva

Konečná cena piva v restauracích je podle analytičky Terezy Hrtúsové z České spořitelny kombinací položek, jako jsou samotná nákupní cena piva od pivovaru, náklady na energie, mzdy personálu, nájemné, DPH, marže provozovatele a další provozní náklady.

„Rozdíly v ceně piva například mezi vesnicí, menšími městy a Prahou jsou pak způsobeny právě rozdílnou úrovní nájmu a provozních nákladů, kupní silou a poptávkou, kdy v Praze je ochota platit vyšší ceny ovlivněna také turismem, ale i konkurencí. Na vesnicích je méně podniků i nižší kupní síla a tlak na udržení nižších cen je vyšší,“ uvedla Hrtúsová.

Vydavatel: Nevím, zda li jste si i vy všimli (šimsisi) , tak v Austrálii jsem nikde nikdy neviděl reklamu na české pivo.

I když Budvar, Kozel a Plzeň se sem už léta dováží, ba viděl jsem i Černovar, Krušovice. Běžný Australan nemá ani ponětí o českém pivu, či že pilsener pochází z Plzně.

Všechno je jinak.

Author: Volodymyr Kukharenko

Věděli jste, že Moskované si začali říkat Rusové (Русские) teprve před 100 lety?

Předtím se označovali jako Velikorosy (великоросы), zatímco Rusové (русский) se používali jako souhrnné označení, které zahrnovalo nejen Velikorosy, ale také Ukrajince (kterým říkali Malorosy) a Bělorusy. Můžete to vidět na obrázku přiloženém k tomuto příspěvku (noviny zobrazující sčítání lidu v Ruském impériu z roku 1897): Velikorosy, Bělorusy a Malorosy zobrazuje jako tři samostatné osoby, ale v tabulce jsou všichni seskupeni do jedné kategorie: Russkije. Tento termín se tedy stal jejich jedinečným sebeidentifikátorem teprve nedávno.

Před rokem 1700 si říkali Moskevci, zatímco Ukrajinci se označovali jako Rusíni nebo Rusíni (někteří lidé v Karpatech se stále označují jako Rusíni). To dává smysl, protože původní Rus byla v Kyjevě - založena v době, kdy oblast dnes nazývanou Moskva obývali převážně žabožrouti a medvědi.

Ještě v 17. století se ukrajinský hejtman Bohdan Chmelnycký nazýval „hejtmanem Rusi“.

Dodnes v ukrajinštině руський [ruskyj] znamená „staroukrajinský“, zatímco росіянин [rosiyanyn] znamená „ruský“ nebo „moskevský“.

Moskované tedy v roce 1700 ukradli název a vytvořili zmatek. Nyní, když se zmiňují o událostech z 10. století, říkají „ruský“ - zatímco

Přesně takový osud jim hrozil v temných letech nacistické okupace a následně i za éry komunistického režimu. Jen díky statečnosti několika odvážných jedinců se tento příběh nezměnil v tragédii, ale naopak v inspirativní svědectví o odvaze a vytrvalosti.

Státní majetek

Za druhé světové války shromáždili nacisté tisíce svitků Tóry z československých synagog, často krátce předtím, než jejich věřící skončili v koncentračních táborech. Svitky byly uskladněny v **Židovském muzeu v Praze**, kde čekaly na svůj nejasný osud. Po válce však nenastala situace o moc lepší. Rozvrácené židovské komunity neměly možnost si svitky nárokovat a komunistická vláda je považovala za pouhý státní majetek. Hrozilo, že se na ně definitivně zapomene – nebo hůř, že budou zničeny.

Pak ale přišel zlom. V roce 1964 se v Londýně objevila neuvěřitelná příležitost: **britský filantrop Ralph Yablon se dozvěděl o osudu těchto svitků a rozhodl se jednat. S nebývalou odvahou a štědrostí financoval jejich odkup a převoz do Británie.** Představte si ten okamžik: více než 1 500 svitků, každý s vlastním příběhem, se nakládá na kamiony a vydává se na cestu do nového domova. Bylo to doslova zachránění pokladu před neodvratnou zkázou.

Po příjezdu do Londýna se svitky dostaly do péče **Westminsterské synagogy** a posléze do rukou organizace **Memorial Scrolls Trust (MST)**, která se stala jejich ochránkyní. Ale co s nimi dál?

dostal zpět do Liberce, kde kdysi patřil místní židovské obci. Představte si, jaké emoce to vyvolává – po desítkách let se vrací symbol víry a kultury do míst, kde kdysi pulsoval život, ale odkud byli lidé vyhnáni a zavražděni.

Příběh československých svitků Tóry není jen o záchraně starých rukopisů. Je to příběh naděje, odolnosti a neuvěřitelné síly komunity, která se odmítla nechat vymazat z historie. Svitky, které měly zmizet v propadlišti dějin, dnes znovu žijí. Každý z nich vypráví svůj vlastní příběh – příběh víry, která přežila i ty nejtemnější časy. A tak, když dnes někde na světě rabín rozbaluje svitek z Československa a předčítá z něj tóru, není to jen náboženský akt. Je to důkaz toho, že zlo nikdy nezvítězí, dokud jsou lidé ochotni bojovat za svou minulost i budoucnost.

Pomoc z Anglie

Za ohromujícím příběhem záchrany svitků stojí odvážní lidé, kteří se nevzdali, i když šance úspěchu byla minimální. **Ralph Yablon** svitky doslova vykoupil ze zapomnění. Bez jeho štědrosti by se do Londýna nikdy nedostaly. Americký umělecký sběratel **Eric Estorick** žijící v Londýně zase dokázal přesvědčit československé úřady, aby tyto neocenitelné artefakty prodaly. Tým Memorial Scrolls Trust nepřestal pracovat na oživení svitků ani po šedesáti letech. Průběžně zajišťuje, aby svitky našly správné domovy a jejich historie nebyla zapomenuta.

ve skutečnosti mají na mysli to, čemu dnes říkáme Ukrajina. V nejlepším případě jsou odnoží Rusi. Z politického hlediska jsou staré jen asi 900 let, nikoli "přes 1

Neumlčená víra: Československé svitky Tóry zachránili filantropové z Anglie

Duchovní poklad československých Židů unikl zkáze jen díky péči a odhodlání několika odvážných lidí. To, co málem zlikvidovali nacisté, totiž nechal komunistický režim svému osudu.

04.07.2025 - Marek Lauermann

Tisíce svitků posvátných textů Tóry po staletí provázely židovské komunity v Československu. Teď si představte, že by tyto cenné artefakty zmizely v propadlišti dějin. Že by je něčí lhostejnost nechala napospas chátrání a zkáze, byly by zapomenuty a možná i úmyslně zničeny.

Zůstanou zamčené v depozitářích jako muzeální exponáty, nebo znovu ožijí?

Nový život

Naštěstí MST měla jasno – tyto svitky patří do komunit, do synagog, kde se mohou opět používat k bohoslužbám. A tak začala jejich neuvěřitelná cesta zpět do života. **Dnes jsou rozesety po více než 1 400 synagogách a institucích po celém světě – od USA přes Izrael až po Austrálii.** Ne všechny svitky však zůstaly v zahraničí. Některé se po desetiletích vrátili či vrací z exilu do míst, odkud pocházely. Přináší to neskutečné dojemné momenty.

Jeden z těchto svitků například pochází z Uhřetěvsi a dnes je vystaven v Poslanecké sněmovně České republiky jako připomínka židovského dědictví. Další svitek se

Levínský kocour je český unikát.

Martin Skočdopole 2. 9. 2025

Historie je plná záhad, které se dodnes snažíme rozluštit. Jednou z nich je středověký kamenný svorník, který se dochoval v malém městečku Levín na Litoměřicku. Reliéf ze 13. století

vyobrazuje kočkovitou šelmu, kolem které se vinou tajemné znaky. Jeho původ a význam zůstávají dodnes nejasné.

Co přesně reliéf zobrazuje, není jasné. Je to kočka? Lev? Leopard? Nebo snad Ježíš Kristus? Okolo reliéfu se vinou různé znaky, jejichž význam rovněž není znám. Středověký kámen s kočkou je tak

stále předmětem debat a spekulací. Takhle vypadá tajemný kámen, který nemá v Evropě obdoby

Komise vylosovala, ze kterých krajů budou Češi v zahraničí vybírat poslance

CTK 21. 5. 2025

V říjnových volbách do Poslanecké sněmovny budou Češi žijící v Americe vybírat z kandidátek pro Středočeský kraj. Moravskoslezský bude určen pro české voliče ze zemí v pásu od Velké Británie a Nizozemska přes Francii po Španělsko a Portugalsko a Jihomoravský pro zbylé státy kontinentu včetně Ruska a Turecka. **Hlasy z ostatních světadílů, tedy z Austrálie, Afriky a Asie, budou směřovat kandidátům z Prahy.**

Října 2 - V 19 hodin začne hlasování na zastupitelských úřadech v zahraničí, nejprve na americkém kontinentu.

Října 3 První den voleb. Hlasování začíná ve 14:00 a končí ve 22:00. Ve dnech voleb je zakázána volební agitace ve volební místnosti a okolí.

Října 4 Druhý den voleb. Hlasování začíná v 08:00 a končí ve 14:00. Do ukončení hlasování musejí být na příslušné zastupitelské úřady doručeny také hlasy voličů využívajících korespondenční volbu.

O našich vůdcích.

Daniel Danndys Krajča, FB

Často se do mě lidé obouávají, proč mi tolik vadí Petr Pavel a proč mi naopak nevadí Kateřina Konečná. Proč prý jednoho označuji za soudruha, zatímco druhou nechávám být, i když se ke komunismu hlásí otevřeně. A protože nechci jen mávnout rukou a protože si myslím, že má smysl o těchto věcech mluvit bez hysterie i bez zbytečných nálepek, připravil jsem si pro vás své subjektivní srovnání.

Možná i proto, že jsem s Petrem Pavlem kdysi sloužil v Prostějově. Ne u stejné jednotky a nikdy pod jeho přímým velením, ale přesto si myslím, že o něm něco vím. A možná i proto v tom vidím rozdíl, který nedokážu přehlédnout. Naopak Kateřinu Konečnou jsem nikdy nepotkal, což mě, na rozdíl od prvního jmenovaného, docela mrzí. Klidně bych to vyměnil, ale takový je život.

O Petru Pavlovi, soudruhu, který nikdy nezapomněl

Když se řekne jméno Petr Pavel, mnohým se dnes vybaví obraz generála, muže s přísným pohledem, který ve svých projevech mluví o demokracii, svobodě a hodnotách západní civilizace. Jenže pod touto pečlivě budovanou maskou se skrývá příběh, který začal už dávno před listopadem 1989, v prostředí, které bylo doslova prosycené ideologií rudé hvězdy a úctou ke straně jako k jediné všemocné autoritě.

Narodil se do rodiny, kde o loajalitě k režimu nikdo nepochyboval. Jeho otec byl důstojníkem ozbrojených složek, přesvědčeným komunistou a věrným sluhou tehdejší moci, a tak bylo pro malého Petra od prvních kroků přirozené, že jedinou cestou k úspěchu a uznání je pevná víra v socialismus, oddanost Sovětskému svazu a obdiv k vůdcům, jejichž portréty visely na zdech kasáren i školních tříd. V tomto prostředí, kde se partajní příkazy neřešily, ale prostě plnily, a kde každé odchýlení od oficiální linie znamenalo společenskou i profesní smrt, vyrůstal a budoval si vztah ke světu, který byl pevně rozdělen na nás, tedy na „správné“, věrné socialistickému zřízení, a na ty druhé, imperialistické nepřátele, o nichž slyšel od mala.

Nebyl proto překvapením jeho vstup do KSČ, kterým potvrdil, že je nejen synem oddaného soudruha, ale i sám přesvědčeným budovatelem lepších zítřků. Tehdy už byl vychován v přesvědčení, že strana je modla, k níž je třeba vzhlížet s oddaností hraničící s náboženskou vírou, a

že budování kariéry bez pevné opory v partajních strukturách je pouhým snem naivních hlupáků.

V roce 1989 byl důstojníkem v hodnosti kapitána, který měl za sebou nejen stranické školení, ale i přípravu pro vojenskou rozvědku. Ta příprava nebyla obyčejným kurzem, ale elitním školením přímo v Moskvě, pod vedením GRU. Do takového výcviku se dostali jen ti, kteří byli nejen odborně schopní, ale především politicky prověřeni a naprosto loajální. Nebyla to běžná vojenská škola, ale místo, kde z budoucích důstojníků dělali lidi připravené sloužit režimu bez otázek, ochotné hájit zájmy Moskvy a bojovat proti „nepříteli socialismu“ na všech frontách.

Vedle něj stála jeho manželka, důstojnice s vysokou hodností, která působila v armádě jako kádruvačka a politručka. Měla na starosti ideologickou výchovu vojáků, jejich kádrové hodnocení a zajištění toho, aby v ozbrojených složkách nebylo místo pro nikoho, kdo by jen náznakem pochyboval o vedení strany.

Jejich manželství tak nebylo jen soukromou záležitostí, ale i svazkem dvou ideově pevně ukotvených soudruhů, kteří táhli za jeden provaz a byli připraveni bránit režim před jakýmkoli nepřítelem.

A pak přišel listopad 1989, kdy se svět obrátil vzhůru nohama a železná opona padla. Ti, kteří dokázali rychle měnit barvy a rétoriku, mohli pokračovat v kariéře i pod novou vládou, novými prapory a v nových uniformách. Petr Pavel to zvládl mistrně, přetavil svou minulost do příběhu o oddanosti státu, nyní už demokratickému, a postupně se vypracoval až na post náčelníka Generálního štábu Armády České republiky.

Jenže při pohledu na jeho životní dráhu, od raného dětství přes stranické schůze, Moskevské školení špionáže až po manželku, která sloužila režimu se stejnou oddaností a vysokou hodností, vyvstává otázka, co by se stalo, kdyby k pádu železné opony nikdy nedošlo. Odpověď je bolestivě zřejmá. Z Petra Pavla by pravděpodobně vyrostl jeden z pilířů represivního aparátu komunistického státu, vysoce postavený důstojník, loajální Moskvě, připravený s úsměvem a rozkazem na rtech bránit režim před všemi vnitřními i vnějšími nepřáteli. Protože tak byl vychován, k tomu byl veden, a v tom našel smysl své existence.

O Katce Konečné, soudružka nového střihu

Když se řekne jméno Kateřina Konečná, nelze přehlédnout, že jde o političku, která se nikdy netajila svou příslušností k Komunistické straně Čech a Moravy.

Narodila se v roce 1981, a když se v listopadu 1989 hroutil režim, byla malou sedmiletou holčičkou, která sotva chápala, co se kolem děje. Není tedy spravedlivé a ani smysluplné vkládat jí do rukou odpovědnost za temné stránky totalitní éry, cenzuru, procesy a represe, které si většina její generace pamatuje maximálně z vyprávění.

Její příběh je jiný. Do KSČM vstoupila v době, kdy už to rozhodně nebyla vládnoucí strana s neomezenou mocí, ale spíše okrajová politická síla, která se snažila hledat místo v demokratickém systému. Bylo jí osmnáct let, když se rozhodla zapojit do stranické politiky, a od té doby si budovala kariéru krok za krokem, postupně, bez velkých skandálů, bez výrazných excesů a bez agresivní rétoriky, kterou se vyznačovali někteří její předchůdci.

Na rozdíl od mnohých jiných komunistických funkcionářů minulosti nelze o Kateřině Konečné říci, že by byla součástí represivního aparátu nebo profitovala z moci strany v době, kdy ta vládla pevnou rukou. Její politická dráha začala až hluboko v éře svobodných voleb a otevřeného parlamentu, a ačkoliv mnohé její názory zůstávají pro část

společnosti kontroverzní, nelze jí upřít, že hájí své postoje otevřeně a bez skrývání.

Dnes, jako europoslankyně a předsedkyně KSČM, mluví o ochraně slabších, o férovějších podmínkách pro zaměstnance, o dostupném bydlení, ale zároveň otevřeně přiznává, že komunismus dvacátého století přinesl i chyby a křivdy, které nehodlá omlouvat. V tom je odlišná od generace starých soudruhů, komunismus pro ni není synonymem diktatury, ale vizí spravedlivější společnosti, v níž stát nenechá slabší na pospas trhu a bezohledným korporacím.

To samozřejmě neznamená, že její politické postoje jsou univerzálně přijímané nebo že by neměly budit kritiku. Je na voličích, aby rozhodli, zda KSČM a její předsedkyně mají místo v dnešní politice. Ale přesto bychom ji neměli posuzovat optikou doby, kterou ona sama nikdy nezažila a na jejíž chod jako dítě nemohla mít žádný vliv.

Srovnání, dva různé příběhy, dva různé světy

A tady je ten zásadní rozdíl, který prostě nelze přehlédnout a který považuji za důležité pojmenovat nahlas. Na jedné straně stojí mladá žena, která po revoluci, v době, kdy se od KSČM všichni odvraceli a kdy se tato strana stala synonymem pro ostudu a minulost, do ní vědomě vstoupila s nadějí, že jí dá nový směr, demokratický obsah a že v ní bude hájit sociální témata, která prostě nikam nezmizela. Byla ochotná nést stigma, čelit posměchu, a svůj politický život začala v době, kdy už tato strana neměla moc zavírat lidi, zakazovat noviny nebo posílat udavače mezi sousedy.

A proti ní stojí muž, který v době, kdy komunistický režim mučil, zavíral, cenzuroval a drtil své odpůrce, vědomě vstoupil do strany, protože přesně věděl, co mu to přinese. Vědomě se stal její součástí, vystoupal v armádní hierarchii, prošel školením špionáže v Moskvě, elitním kurzem, který byl symbolem loajality a ochoty chránit režim proti komukoliv, kdo by jen ceknul o svobodě. Byl kovaný, přesvědčený, ideově profilovaný soudruh, který s rudou hvězdou na helmě byl připraven bránit režim do posledního dechu.

A to, že dnes změnil rétoriku, vyměnil kabát a tváří se jako symbol svobody a demokracie, není omluva. Protože nelze srovnávat holku, která dala vše do toho, aby se KSČM stala běžnou demokratickou stranou, s kovaným agentem vycvičeným v Moskvě u GRU, který z kariérismu a přesvědčení sloužil režimu, jenž šlapal lidem po krku. Tohle prostě není a nikdy nebude stejné.

A můžou se na mě všichni zlobit, ale tohle je pro mě ten hlavní rozdíl. A proto mi vadí jeden a druhá ne.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Zdeněk Suchý - \$5.00

3. září 1942 byl v Osvětimi zavražděn Msgre. ThDr. Antonín Bořek-Dohalský z Dohalic, český šlechtic, katolický kněz, arcibiskupský kancléř, kanovník svatovítské kapituly, vlastenec a člen protinacistického odboje

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni **Slovenská Svätá Omša** Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program **Už není**

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Zajímavost On Set - Czechoslovak Restaurant Jalan Cemara No. 9 „ Denpasar „ Bali 80227

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 22.září Léta Páně 2025

Ticho za zavřenými dveřmi.

Proces s pplk. Kratochvílem připomíná soudní praktiky z dob protektorátu! Jako mrazivé divadlo za zavřenými dveřmi.

Dne 21. července 2025 začalo řízení proti pplk. Ivanu Kratochvílovi a několika dalším členům Československých vojáků v záloze za mír. Během několika minut však bylo jednání odročeno, a to z důvodu, který zní téměř absurdně:

NA HODBĚ BYLO PŘILÍŠ MNOHO LIDÍ !

A co víc – příště už veřejnost nesmí přijít vůbec.

Případ, který vyvolal pozornost nejen občanské společnosti, ale i právníků a historiků, tak nabírá nečekaný směr.

SOUD SE KONÁ, ALE BEZ OČÍ

VEŘEJNOSTI.

Ivan Kratochvíl a další čelí velmi vážným obviněním podle těchto paragrafů:

§ 310 Trestního zákoníku – Rozvracení republiky:

Trest až 15 let odnětí svobody, v případě organizované skupiny až výjimečný trest.

§ 314 – Sjednání útoku proti České republice:

Pokud měl být čin směřující k násilnému svržení zřízení připravován s cizí mocí.

§ 318a – Účast na ozbrojené skupině:

Nový paragraf z r. 2021, umožňující trestání i neformálních struktur, pokud se „jeví“ jako potenciální hrozba.

§ 356 – Podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod.

V překladu: muži, kteří nosili maskáče, mluvili o národní suverenitě, kritizovali NATO a vládní

politiku a pořádali přednášky o geopolitice, jsou dnes postaveni před soud, jako „OZBROJENÁ SKUPINA“, která chtěla rozvrátit republiku.

Neveřejný soud: Protiprávní krok !

Podle § 199 odst. 1 Trestního řádu platí jasné pravidlo: „Hlavní líčení je veřejné“

Vyloučení veřejnosti může soud nařídít pouze výjimečně a musí to řádně odůvodnit – např.

ochranou utajovaných skutečností (§ 200),

mravnosti, svědků nebo bezpečnosti osob

Ale důvod "na chodbě bylo moc lidí" To není výjimka. To je výsměch!

„Slyšela jsem, jak se v síni čte rozsudek, který už je napsaný "

To sdělila jedna z podporovatelů.

Pokud je to pravda, nejde o soudní řízení, ale o inscenaci

A pokud to pravda není, proč se soud brání veřejnosti.

V době německé okupace byly také pořádány „řádné soudy“ Jenže za zavřenými dveřmi, bez veřejnosti, pod tlakem Gestapa, podle zákonů, které formálně platily – ale morálně byly nulové.

Tehdy i dnes slyšíme stejná slova. Dnes to

neříká okupant, ale "vlastní režim"

A stejně jako tehdy, se veřejnost má dívat jinam – nebo vůbec.....

Kdo je Ivan Kratochvíl?

Podplukovník ve výslužbě. Vlastenec, který věří v neutralitu a obranu republiky vlastní armádou. Není radikál, není terorista.

Je hlasem generace, která věří, že národ bez svobody nemá smysl.

Spolu s dalšími založil Československé vojáky v záloze za mír. Ano za mír, ne za válku. Jenže to dnes nestačí.

Kdo nevěří ve správný druh války, je podezřelý.

Kdo opravdu podvrací republiku. Otázka, kterou si musíme položit, zní:

Kdo tady skutečně ohrožuje právní stát. Je to muž v uniformě, který mluví nahlas. Nebo soud, který zavírá veřejnosti dveře a mlží kolem obvinění.

Je to skupina lidí, která má odlišný názor. Nebo je to stát, který ten názor kriminalizuje.

Dnes soudí Kratochvíla, předtím odsoudí učitelku a jiné.

Zítřka to můžeš být ty. Za text na síti. Za účast na protestu. Za „nevhodnou“ otázku ve vysílání. Za to, že jsi nebyl potichu.

Až ti zazvoní ráno zvonek a za dveřmi budou

lidé s nálepkou „státní služba“, už nebude

prostor. Pak už bude jen ticho.

A až se tě tvoje dcera, vnuk nebo budoucnost zeptají:

Na Ukrajině přijel před volbami známý politik do zapadlého štetlu. Přišla ho přivítat místní honorace v čele se starostou a rabínem. Politik se je zeptal, jestli jim může pomoci vyřešit nějaký problém, který je trápí. „Nu, víte, my tu máme sice jen malou, přeci jen máme nemocnici. Ale chybí nám doktor,“ začal starosta. „To není vůbec problém,“ řekl politik, vytáhl z kapsy mobil a krátce někomu zavolal. „Tak příští týden u vás nastoupí službu nový lékař. Ještě s něčím vám mohu pomoci?“ Nu, ještě jedna věc by tu byla,“ přidal se nesměle rabín. „Nemáme tu vůbec pokrytí signálem pro mobilní telefony...“

Vydavatel: Situace začíná být velice překerní.
Ty lidi umírají mnohem mladší, než jsem já!
Jeden se bojí jít spát by ráno vůbec procitl

Příběh nespoutané básnířky: Z Vladimíry Čerepkové muži šileli

Monika Kuncová 2025

„Já jsem nikdy nechtěla žít. Psaní je pro mě všechno. Naprosto všechno. Psaní mi umožnilo přežít,“ svěřila se básnířka Alici Horáčkové. „Nikdy jsem nikoho takového nepotkala,“ říká novinářka Alice Horáčková, která o básnířce napsala knihu.

Holka bez táty, kterou máma nechtěla. Fascinující básnířka, jež v sedmnácti uhranula Poetickou vinárnu Viola. Nenasytá femme fatale, střídající milence, a přitom neustále toužící po lásce. To všechno, a ještě mnohem víc byla Vladimíra Čerepková.

Matka ji nezvládala, tak šla z jednoho past'áku do druhého. Čtyřikrát skončila na psychiatrii, třikrát se pokusila o sebevraždu. Krátce zazářila na prknech Violy a po sovětské okupaci emigrovala do Francie. Tam prožila skoro čtyřicet let, aniž se namáhala učit francouzsky.

V Čechách zmizela z očí i myslí, dokud její osud nepřipomněla v roce 2014 novinářka Alice Horáčková v knize Vladimíra Čerepková, beatnická femme fatale.

„Nikdy jsem nikoho takového nepotkala. Seděla jsem v Paříži v jejím bytě a fascinovaně pozorovala, jak Vladimíra zpívá, pije a proměňuje skutečnost v poezii a naopak. Byla to vědma a čarodějnice, ale taky v sobě měla kus zraněného dítěte. Naskočil mi verš, který napsala v šestnácti: Mám velké zuby a těma se musím všude prokousat,“ vzpomíná na setkání publicistka.

K autorizaci rozhovoru, který se tehdy protáhl až do rána, už nedošlo, Vladimíra zemřela.

Alice se poté setkala s řadou lidí, kteří básnířku znali, objížděla archivy i past'áky a postupně se začal vynořovat obraz nesmírně talentované, ale nevyrovnané ženy, žijící na plné pecky ze dne na den, bez domova a zaměstnání, jen díky podpoře přátel - zejména mužů...

Drzá a trestuhodně nepořádná

Na svět přišla 4. února 1946. Otec není v rodném listě Vladimíry uveden, sama o něm šířila různé mýty: jednou to byl statečný inženýr, podruhé herec, cikán. Ve skutečnosti šlo zřejmě o sovětského důstojníka Vladimíra Borisova, který přišel do Čech na konci války s Rudou armádou a brzy od rodiny utekl. Matka Lydie Švehlová o ni také moc nestála, a tak vykořeněně děvčátko hledalo lásku u zvířat.

Chodila venčit cizí psy, lezla s partou dalších zanedbávaných holek po stromech ve vršovických parcích, pokukovala po klucích, občas ze sportu - a někdy i z hladu - kradla v obchodech. Začala si barvit vlasy načerno, takže ve dvanácti letech vypadala na patnáct. Domů se vracela čím dál později, přespávala po známých. Chodila za školu. A skončila v past'áku.

Diagnostický zápis Vladimíru charakterizuje jako nezdrženlivou, těžko ovlivnitelnou psychopatku se sklony k hysterii. „Je trestuhodně nepořádná, vůči učitelům drzá. Tvrdošíjně lže. Umí si získat dospělého pozorným a uctivým chováním, propadá však vrtošivosti a snaží se bezohledně prosadit okamžité choutky. Toulá se v sadech, kde byla několikrát viděna se staršími chlapci

pochybné pověsti. Proto byla na žádost SNB prohlédnuta i na dětské gynekologii, konstatuje.

„Každou noc se mi zdálo o matce, každé probuzení bylo marností, každé ráno jsem viděla dvacet postelí a dvacet rozespálých tváří, ani jedna se nepodobala tváři mé matky! V myšlenkách jsem se pomalu zřekla kamarádek, zřikala jsem se jednoho psa po druhém, chtěla jsem být u maminky a chodit ráno pro mléko. Bylo to, jako když mi v těle taje led. A roste dravá ryba,“ popsala Vladimíra své dospívání v básni, kterou Alice objevila v autorčině pozůstalosti.

Zoufalství řešila útky. „Svoboda voněla ze stromů a dala se jíst z ukradených třešní. Jdu parkem pomalu, usedám na kraj trávníku, vyklepávám si z bot kamínky. Život je strašně krásný. Přede mnou je dlouhá ulice, tichá a bledá za svítání. Voní asfaltem a pískem. Nechci myslet na budoucnost, nechci ani dojít konce této ulice, došla bych tak ke konci ukradené svobody,“ popsala jeden z nich.

Kolem blbost a prázdno

Roku 1961 ukončila Vladimíra základní školu a nastoupila jako malířka porcelánu na učňák ve Staré Roli. Utekla po čtvrt roce. Pracovala jako servírka, pak ve zlatnictví, v papírnách, jako uklízečka. Nikde nevydržela déle než pár týdnů, což byl v Československu, kde existovala pracovní povinnost, problém.

Táhlo jí na šestnáct let a chytla se starších holek, které ji zřejmě nutily k prostituci po hotelech. Na jaře 1962 skončila opět v past'áku, tentokrát v pražských Hodkovičkách. „Mezi dalšími pacientkami to byl mimořádný zjev. Už na první pohled vypadala jinak než ostatní: nosila líják dlouhých, černých neupravených vlasů a připomínala Viktoru z Babičky. Divoká lesní ženka, která nedůvěřovala lidem,“ vzpomínal psychiatr Zdeněk Kalvach.

Pak do past'áku přišli točit dokument Tomáš Škrdlant a Lubor Dohnal, studenti druhého ročníku katedry režie na FAMU. A vychovatelka jim dala přečíst Vladimířiny básničky. „Byly neuvěřitelné... Jako když se potkáte s nějakým zázrakem. Já si říkal: Do řiti, to je asi ta největší poezie, kterou jsem za svůj dospělej život zažil!“ vzpomínal Lubor Dohnal.

Po dvou pokusech o sebevraždu skončila Vladimíra v Bohnicích, odkud ji koncem roku 1962 přesunuli do Domova výchovy mládeže v Nejdku. Dívky tam musely pracovat v česárnách vlny. Když některá utekla, ostříhali ji po návratu dohola a na týden zavřeli na samotku. Praktikovali tělesné tresty. Vladimíra se pokusila o sebevraždu potřetí.

„Když kolem sebe vidím blbost a prázdno, zdá se mi potom, že nemohu nic jiného dělat než tímto způsobem demonstrovat,“ napsala Luborovi, který se do ní zamiloval. To už probíhala akce na záchranu nadané dívky.

Každý s ní chtěl být

Tomáš s Luborem ukázali její básně Františku Hrubínovi, přimluvil se i Jiří Šotola. Propustili ji z past'áku a orgán péče o mládež došel nakonec k závěru, že se „svými básněmi stala platným členem naší společnosti a že dala společnosti mnohem více, než kdyby pracovala jiným způsobem“. A zrušil ochranný dohled.

V té době už Vladimíra patřila - spolu s Václavem Hrabětem a Inkou Machulkovou - ke kmenovým autorům nové Poetické vinárny Viola, kde se scházela mladá pražská bohéma. Ještě jí nebylo ani sedmnáct let a její hvězda strmě stoupala.

České i zahraniční časopisy otiskovaly její verše. Mladý filmař Juraj Jakubisko o ní natáčel dokument. Byla okouzující, v některých okamžicích zcela úchvatná. Nesmírně dobrosrdečná, v afektu však naprosto nelitostná.

„Strašně nahlas se smála a hodně pila. Rummy. Ty erotické zážitky, to bylo něco neuvěřitelného. Vždycky chtěla, abych křičel nahlas, co děláme. A jelikož jsem byl stydlivý, tak křičela i za mě,“ vzpomínal Juraj Jakubisko.

Vladimíra se zamilovala do uměleckého šéfa Violy Jiřího Ostermanna a ten se s ní pokusil žít, přestože obvykle dával přednost mužům. Okouzila Ludvíka Hesseho, šéfredaktora časopisu Divoké víno. Obdivovali ji mladičký Jindřich Mann, jehož prastrýc Thomas dostal Nobelovu cenu za literaturu, i jeho otec, spisovatel Ludvík Aškenazy. Ten dokonce básnířce dopomohl ke stipendiu ze Svazu spisovatelů.

„Nemusela do práce, nemusela do školy, nemusela nic. Byla v té době naprosto svobodnej člověk, jeden z mála. A podle toho se i chovala. Nikdo ji nemohl usměrnit, a myslím, že se o to ani nikdo moc nesnažil. Žila z toho, co jí kdo dal, nepřemýšlela o zítřku,“ vzpomínala překladatelka Sylva Šubrtová.

Podlehl jsem tobě a životu

V únoru 1965 byl vyhoštěn z Havany americký beatnický básník Allen Ginsberg. Honoráře od časopisu Světová literatura a tantiémy z Violy mu zajišťovaly příjem, a tak se rozhodl, že je v Praze rovnou utratí. Setkal se přitom i s Vladimírou. Nejslavnější dny Violy však pomalu končily.

V březnu 1965 se nešťastnou náhodou otrávil svítiplynem básník Václav Hrabě. Bylo mu čtyřiaadvacet let. „Ten večer nás u něj bylo víc. Seděli jsme, pili a potichu si notovali nějaký písničky, protože vedle spal jeho malý synek. Bylo to hrozně příjemné. Odcházeli jsme tak ve dvě ráno. Jak jsme odešli, tak si dal mlíko na plyn a usnul. A to mlíko přeteklo a uhasilo plamen, takže syčel jenom ten plyn,“ uvedla Vladimíra v rozhovoru s Alicí.

V dubnu 1965 se poprvé vdala. Vzala si zvukaře karlínského divadla Oldřicha Blechu. Rozvedli se o rok a půl později „pro nepřekonatelný odpor“. To už žila s charismatickým Bolivijcem Juanem Fernandezem, který v Praze studoval novinařinu.

Provdala se za něj, zahýbala mu, on ji bil a žárlivě pronásledoval. „Vladimíro, včera, když jsem přišel domů, věděl jsem, že se musím zabít. Pustil jsem plyn v kuchyni... Věděl jsem, že tebe ztrácím. Byl jsem tak skoro čtvrt hodiny. Nedělo se nic a já už věděl, že to není smrt pro mne. Zvednul jsem se, zavřel sporáky a šel spát. Sedím, píšu a zoufám. Podlehnul jsem tobě, jako jsem podlehnul životu, a nevím si rady s oběma,“ vyznal jí lásku v dopisu.

V srpnu 1968 vtrhla do Československa vojska Varšavské smlouvy a Vladimíra emigrovala do Francie. O rok později jí u nás vyšla první sbírka básní Ryba k rybě mluví. To už žila v Nanterre a později v Paříži s francouzským studentem rakouského původu Pierrem Helzelem.

„Je to hodný hoch, chytrý hoch, ale stojí za hovno jako všichni,“ napsala kamarádce z dětství Marii Benetkové. „Na Prahu se bojím myslet, to se mi začne stýskat... Nevím, mám sedět dál a pít laciné víno a jíst olivy, mračit se na sebe, vlídně rozmlouvat ubohou angličtinou s tím hodným Pierrem? Anebo se mám vrátit, pít pivo a bát se policajtů?“ stýskala si v dopise Marii.

Poslední jistota

Ve vztahu vyžadovala absolutní oddanost a Pierre to akceptoval, jen aby jí mohl být nablízku. „Byla to moje osudová žena. S Vladimírou to bylo absolutní naplnění... mnohem víc, než jsem si uměl představit. Měla v sobě světlou i černou magii, dokázala být totálně velkorysá i totálně zničit. Kdyby žila ve středověku, nejspíš by ji upálili,“ svěřil se Alici.

Manžel milence v Paříži vystopoval. Zpočátku chtěl Pierra zabít, nakonec se však spřátelili. Juan dokonce přijal peníze, aby v Praze zařídil rozvod, místo toho je však propil.

Vladimíra s Pierrem žili mezitím v komuně u Montpellieru. V zimě mrzli v ruinách bez koupelny a záchodu, v létě batikovali látky, poslouchali hudbu, koupali se ve vodopádech, experimentovali s muchomůrkami, hašišem a LSD. Konečně měla čas psát básně. Roku 1973 vydala v exilovém nakladatelství v Kolíně nad Rýnem sbírku Ztráta řeči.

Život v komuně ji brzy přestal bavit. „Kromě přírody, lesa, stromů, ptáků, ještěrek, fiků, trávy a hor mě nic netěší, protože tyhle radosti mně užirají jiné věci. Práce se zase mění v lopotu místo v radost, a potom jídlo - to strašné společné jídlo, kde si lidi koukají do talířů, kdo má víc,“ stěžovala si kamarádce Ince Machulkové.

Nakonec se vrátila do Paříže bez Pierra. „Začal jsem na ni strašně žárlit. Šla s každým, kdo se jí líbil, a já si myslel, že když může ona, tak můžu i já. To jsem se spletl. Ale nikdy jsme se úplně nerozešli. Vždycky věděla, že jsem její poslední jistota,“ podotkl.

Zvláštní trojka

Třetí knihu básní Extra dry silence vydala Vladimíra v roce 1988 v Paříži. To už žila tři roky s poslední velkou láskou svého života, Janem B., o dvacet dva let mladším německým studentem z dobré rodiny. A nadále udržovala kontakt s Pierrem.

„Mladej, pěknej, inteligentní, vzdělanej chlap, kterej se všeho zřekl kvůli Vladimíře. Navíc v té době už nebyla žádná krasavice, dost zmatronovatěla. On jí koupil byt, koupil jí barák a mezitím stihl vystudovat a stal se profesorem,“ nechápal jejich známý Lubomír Martínek. „Vladimíra Jana tupila stejně, jako tupila toho nebohýho Pierra. Oni se potom skamarádili, protože Vladimíru musel člověk snášet ve dvou.“

Československu vypukla sametová revoluce a mnozí emigranti se vrátili. Vladimíra ne. V roce 1991 vydala bibliofilskou knihu Bez názvu. Žila v Paříži, léto trávila na staré venkovské usedlosti v Burgundsku. Dům koupil Jan, zrekonstruoval Pierre. A ona jej milovala. Tam také vznikla roku 2008 poslední sbírka básní Zimní derviš.

Juan měl už v Bolívii kupu dětí a zavedenou cestovní kancelář, když se s ním Vladimíra v roce 2009 konečně rozvedla. Opět to zaplatili Pierre s Janem. Místo svatby ji však Jan opustil. Nadále sice žila v jeho bytě a platil za ni účty, do Burgundska však jezdila už jen s Pierrem. Jana však stále milovala.

„V hlavě žiju pořád s tím svým milým, každou noc. A já ti řeknu, kde jsem udělala chybu. Já jsem z pohodlně. Moje vina. Lítala jsem tady ve strašných trenýrkách, a to je v mém věku, uf, příšerný,“ svěřila se Alici.

Maminko, moje maminko...

To už se ale její čas chýlil ke konci. Měla rakovinu, trpěla rozedmou plic. Věděla, že umírá. V srpnu 2013 odjela s Pierrem do Normandie. „Do poslední chvíle se radovala z moře, vln, přístavu. Ještě dva dny před smrtí byla v dobré náladě, jen jíst už se jí nechtělo,“ vzpomínal Pierre.

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Doprovázel ji ze schodů, když se mu náhle schoulila do náruče. Srdce jí přestalo bít. „Neupadla, chytil jsem ji. Umřela s pohledem do nebe, perfektně oblečená, umytá, vestoje,“ popsal věrný přítel. Pohřeb zaplatili s Janem společně.

Ve věku 67 let tak odešla ze života holka, kterou máma opustila. Navždy ji to poznamenalo, přesto nejkrásnější báseň věnovala právě jí: „Co to má znamenat moje maminko / vždyť já jsem pořád jenom miminko / postýlku kočárek pohádku před spaním / štenice v noci rukou zaháním. / Návraty maminko hole jsou zlomené / návraty maminko jsou stromy raněné.“

V roce 2014 vyšla její poslední sbírka básní z pozůstalosti pod názvem Nabíledni prázdno. Strohých, úsporných, nadčasových. „Jak zbylo málo k vymýšlení, ze kterého povstal svět / závěrečná koupel je smrt,“ píše v jedné z nich. Té se ostatně nebála. „Já jsem nikdy nechtěla žít. Psaní je pro mě všechno. Naprosto všechno. Psaní mi umožnilo přežít,“ svěřila se Alici Horáčkové.

*Zjara pak vyskočím maminko
a bude ze mne zas miminko
z prsou ti budu něžně sát
a budu tlustá a budu hodně spát*

*Hračky pak přijmu moje maminko
jako bych byla jenom miminko
paleček zvoneček
hrníček panenka
budu zas malinká
budu zas malinká*

*Ovoce dozraje podzim je nasnadě
maminko v jaké jsem podivné zahradě
světla tu nesvítí a stromy nezrají
jen žáby v tůních dutě kvákají
plot má ta zahrada
tvrdý a žulový
safra andělé na mě mávají*

*Co to má znamenat moje maminko
vždyť já jsem pořád jenom miminko
postýlku kočárek
pohádku před spaním
štenice v noci rukou zaháním*

*Návraty maminko
hole jsou zlomené
návraty maminko
jsou stromy raněné*

Kvůli práci odešel z Česka do země dlouhého bílého oblaku.

K ideálu má jeho nový domov daleko

Michael Švarc 8.7.2025

Nový Zéland bývá mezi cestovateli považován za jedno z nejhezčích míst světa. Pro svou přírodní rozmanitost láká množství turistů, kteří si však Aotearou, zemi dlouhého bílého oblaku, až příliš idealizují. Alespoň si to myslí Petr Klouček, který se do ostrovního státu před třemi lety přestěhoval za prací. Nový Zéland je podle něj poměrně specifický a za ráj na zemi by ho úplně neoznačil, i když mu je v mnoha ohledech sympatický pohodový přístup tamních obyvatel k životu. O svých zkušenostech z opačné strany planety hovoří v nové epizodě podcastu Slepá mapa.

Na Nový Zéland zavála Čecha práce v IT. Firmě, pro kterou pracuje, pomáhal před několika lety vybudovat pobočku v Aucklandu. Jeho přesun na druhou stranu planety se však značně zpozdil kvůli pandemii covidu; skoro to vypadalo, že se stěhování vlivem uzavřených hranic nikdy nedočká.

V minulosti žil Klouček nějakou dobu i na západním pobřeží Austrálie, o přestěhování na Zéland ovšem nikdy nesnil. Když ale v roce 2019 nastupoval do práce, naskytla se mu příležitost podílet se na otevření

zmiňované pobočky v Aucklandu. Kvůli problémům ve vztahu byl pak následný přesun do ostrovní země jistým vysvobozením.

Vždy jsem rád cestoval a pobýval někde delší dobu, žil jsem třeba i ve Španělsku. Abyste poznali místní kulturu zblízka, musíte na daném místě chvíli pobýt,“ říká Klouček v podcastu. „O Novém Zélandu jsem ale nesnil, ta nabídka přišla jako blesk z čistého nebe a já ji pouze přijal.“

Neznamená to, že by Klouček ke stěhování přistupoval chladně, na nové dobrodružství se těšil. „Moje nadšení asi přehlušilo veškerý strach, i když Austrálie a Nový Zéland jsou z kulturního hlediska od Česka dost daleko. Mentální nastavení lidí, jejich způsob přemýšlení i chování, je úplně rozdílné. Samozřejmě je nám to bližší než třeba v Indii nebo Číně, ale rozhodně si nejsme tak podobní jako třeba s Němci,“ konstatuje Klouček.

Ze začátku se proto musel postupně naladit na nové prostředí, podnebí, rozdílné tempo i pracovní morálku. Největší novozélandské město Auckland, kde pracuje a kde rok a půl bydlel, mu přitom úplně nesedlo. „Přijel jsem v červenci, což je na Zélandu nejchladnější měsíc. Vyšel jsem tenkrát z terminálu letiště, fičelo jak blázen a horizontálně přšelo. Říkal jsem si, kam jsem to proboha přijel,“ usmívá se Čech.

Na Aucklandu ho v následujících týdnech zaskočila kromě počasí i špatně fungující hromadná doprava. Město podle něj ve večerních hodinách navíc nežije tak, jak by se u metropole s 1,3 milionu obyvatel předpokládalo. „Ale zase jsou tam věci, které jsou super,“ tvrdí Klouček s tím, že svůj současný domov nechce nijak hanit.

Je těžké navázat přátelství

Na Zélandu žije Čech už tři roky, aktuálně pobývá ve městě Pukekohe, které leží jižně od Aucklandu. Za tu dobu mu v mnohém spadly růžové brýle; do ideálu má podle něj země daleko. Například socializace s místními je prý prakticky nemožná.

„Je to samozřejmě moje zkušenost, ale Novozéland'ané jsou docela rezervovaní. Sice s vámi prohodí pár slov třeba na zastávce, ale to je tak vše. Neotevrou se vám, nestanou se vašimi kamarády. I moji známí, což jsou další cizinci, to vnímají podobně,“ prozrazuje. Dodává, že ani na maloměstě není situace v porovnání s Aucklandem moc rozdílná.

V tom Klouček shledává zásadní rozdíl s Čechy. „My máme často krustu, kterou když prolomíte, tak jsme přátelští. Novozéland'ané tu krustu na první pohled nemají. Vy si hezky popovídáte, třeba si i vyměníte čísla, ale ten člověk se vám už nikdy neozve,“ konstatuje s tím, že má proto kamarády zejména v mezinárodní komunitě.

Co je však Čechovi naopak sympatické, je přístup Novozéland'anů k životu. Na vše mají čas, s ničím se příliš nestresují a ani dlouhé kolony na cestě do práce jim vrásky nepřidělávají. Energii často čerpají z přírody, jejíž blahodárnost na psychiku pozoruje i Klouček. Podle World Happiness Reportu je Nový Zéland dokonce dvanáctou nejšťastnější zemí světa, Česko je dvacáté. „Je to určitě šťastný národ, neustále se na sebe usmívají.“

Na druhou stranu nevnímá Nový Zéland jako nějaký ráj na zemi. „Náš pohled je extrémně zidealizovaný. Když jsem přijel, najednou jsem začal slýchat, jak se někomu vloupali do domu anebo mu ukradli auto. Tohle jsem v Česku nezaregistroval, neznal jsem nikoho, komu by se něco takového stalo. Oproti tomu na Novém Zélandu jsem se během půl roku dozvěděl, kolik lidí má s něčím podobným zkušenost,“ vysvětluje.

„Docela nedávno jsem se také koukal na statistiky kriminality. Na Novém Zélandu je v porovnání s Českou republikou dvojnásobek vražd. Přitom u nás máme představu, že Austrálie a Nový Zéland rovná se nulová kriminalita. Česko je v tomto ohledu mnohem bezpečnější,“ tvrdí Klouček s tím, že podobné věci turisté samozřejmě nevidí a zaměřují se hlavně na přírodu. I proto zemi provází skoro nadpozemská reputace.

CÍRKEV: Jak Rusové k Africe přišli

Lubomír Stejskal 2025

Abych upřesnil: řeč je o Ruské pravoslavné církvi. Pro tu je příznačné totéž, co pro ruský (v minulosti sovětský) režim. Svévole v mezinárodních vtazích, expanzionistické způsoby chování, arogance.

V politice máme příkladů víc než dost. Ale v ruském pravoslaví? I tam. Třebaže také v této oblasti je vliv politiky víc než patrný. Neskryvané spojení trůnu a oltáře. Pokud někdo žije v přesvědčení, že mezicírkevní rozpory se týkají západního světa, zatímco pravoslaví jich je ušetřeno, hluboce se mýlí. Pouze o nich neví. Ve většinově ateistické zemi zprávy z křesťanského světa nepatří - až na výjimky – na přední stránky novin. Na rozdíl od obvyklého rčení *cherchez la femme* (ve smyslu za vším hledejte ženu), platí v našem příběhu *cherchez l'Ukraine* (překládat jistě není potřeba).

Cesta k samostatnosti

Je přirozené, že po rozpadu Sovětského svazu a vniku nezávislého ukrajinského státu usilovalo tamní pravoslavné duchovenstvo o vytvoření samostatné národní církve nepodléhající Moskvě. Do té doby byla pravoslavná církev na Ukrajině součástí moskevského patriarchátu Ruské pravoslavné církve, což byla historická danost datující se do 17. století. V roce 1992 se část stávající církve oddělila a vytvořila Ukrajinskou pravoslavnou církev – Kyjevský patriarchát (UPC-KP), což v Moskvě nesli velice nelibě. Došlo k roztržce, kyjevský patriarcha Filaret, hlava nové církve, byl exkomunikován. Kromě toho působila v zemi historicky starší Ukrajinská autokefální (nezávislá) pravoslavná církev (UAPC). Obě církve (UPC-KP a UAPC) se v prosinci 2018 spojily, čímž vznikla Pravoslavná církev Ukrajiny (PCU). Co je důležité: v lednu 2019 udělil konstantinopolský ekumenický pravoslavný patriarcha Bartoloměj I. (v pravoslaví považovaný za „prvního mezi rovnými“, asi jako jím je v anglikanismu canterburský arcibiskup) status autokefální církve, čímž se oficiálně stala nezávislou (v rámci společenství východních*/pravoslavných církví). Pro úplnost nutno dodat, že i po vzniku PCU stále existuje také původní Ukrajinská pravoslavná církev – Moskevský patriarchát (asi 4 procenta Ukrajinců); uvedeného dodatku se po ruské agresi na Ukrajinu sice zřekla, nicméně velké důvěře v zemi se netěší a její postavení je vzhledem k okolnostem nanejvýš problematické.

**/ Kromě této skupiny existují ještě orientální pravoslavné denominace, mezi něž patří Koptská ortodoxní církev, Arménská apoštolská církev a další.*

Vznik nové PCU kategoricky odmítla Ruská pravoslavná církev, a to navzdory tomu, že status udělil Kyjevu samotný konstantinopolský patriarcha. Existenci PCU hodnotí Moskva jak schizma (rozkol), ačkoli k němu sama lvím podílem přispěla – svojí netolerancí a odporem vůči právu pravoslavných Ukrajinců spravovat si své náboženské záležitosti ve své zemi po svém a nezávisle na Moskevském patriarchátu. Výsledkem je krize: rozkol mezi Moskvou a Konstantinopolí, narušení jednoty pravoslavného společenství a geopolitické napětí; to vše vrhá na křesťanství jako takové velice špatné světlo. Třebaže štěpení**/ provází křesťanství od starověku.

***/ Namátkou: vznik orientálních pravoslavných církví kvůli nesouhlasu s některými závěry*

chalcedonského koncilu (5. stol.), tzv. velké schizma znamenající rozdělení tehdejšího světa na katolickou a pravoslavnou část (11. stol.), reformace, vznik luterských a kalvínských církví, ustavení Anglikánské církve (16. stol.), v dalších staletích pak vstoupily na církevní scénu baptisté, metodisté, adventisté, letniční a další.

Můžeme-li hovořit o vzniku dvou táborů, prokonstantinopolského a promoskevského, pak je nutné dodat, že PCU otevřeně uznala zatím menšina ze 17 autokefálních církví: kromě patriarchátů konstantinopolského a alexandrijského je to pravoslavná církev v Řecku a na Kypru. Ostatní mají buď odmítavý nebo zdrženlivý postoj, tzn. podporují postoj Ruské pravoslavné církve.

Zaostřeno na Afriku

Alexandrijský pravoslavný patriarchát (patriarcha Theodoros II.), uznal samostatnost PCU v listopadu 2019. Reakce Moskvy byla nekompromisní. Ruská pravoslavná církev okamžitě přerušila eucharistické společenství s patriarchou Theodorem a hierarchií Alexandrijského patriarchátu. Uznání PCU označila za zradu na pravoslavné jednotě. Nezůstalo jen u slov. V prosinci 2021 oznámila Moskva vznik Patriarchálního exarchátu Ruské pravoslavné církve v Africe (exarchát – církevní území mimo hranice domácího patriarchátu). Krok je to neslýchaný. Ruská církev tím vstoupila na teritorium jiného nezávislého patriarchátu (alexandrijského), což je ovšem z pohledu závazných pravidel (kánonu) pravoslavného společenství nepřijatelné.

K tomu připomeňme, že Alexandrijský pravoslavný patriarchát zahrnuje území celého afrického kontinentu. Krok Moskvy ostře odsoudil, její angažmá považuje za rozvrácení jednoty afrického pravoslavného společenství. Podobně zareagoval i patriarchát v Konstantinopoli. Alexandrii vyjádřil podporu a založení ruské církevní struktury v Africe definoval jako otevřené narušení pravoslavného kanonického řádu. Jinak řečeno, jelikož je Afrika výlučným kanonickým územím Alexandrijského patriarchátu, zřízení ruského exarchátu musí být chápáno jako nelegitimní akt. Geopolitické zájmy Ruska tak deformují církevní život.

V kontrastu s tím vyznívá postoj ruské strany jako nanejvýš arogantně. Svatý synod Ruské pravoslavné církve v lednu 2022 v závěru svého stanoviska, v němž reagoval na kritické vyjádření Alexandrijského patriarchátu, uvedl: „Vyzýváme Jeho Blaženost patriarchu Theodora II. Alexandrijského a arcipastýře Nejsvětější Církve Alexandrie, aby se zřekli své podpory ukrajinského schismatu a navrátili se na kanonickou cestu, aby byla zachována jednota svaté ortodoxie.“ Jinými slovy, buď se nám podřídíte, nebo...

Dopad v praxi

Značné množství duchovních původně Alexandrijského patriarchátu z řady afrických zemí přestoupilo do služeb ruského exarchátu, který se dělí na Severoafrickou a Jihoafrickou eparchii (diecézi). V jeho čele stojí patriarchální exarcha Afriky, metropolita Konstantin, s oficiálním sídlem v Moskvě. Pro Alexandrijský patriarchát znamená tato situace oslabení jeho církevních struktur, ztrátu kontaktu s částí místních komunit a rozkol mezi věřícími. V některých státech Afriky tak působí dvě konkurenční pravoslavné církve, což vede k otázce, která je ta pravá. Dochází k napětí mezi

duchovními, rozdělení kostelů a misijních center a ke komplikacím v rámci spolupráce s místními úřady a ekumenickými organizacemi. Navíc je na tom Alexandrijský patriarchát finančně hůř než Ruská pravoslavná církev, která přináší do Afriky více prostředků na vzdělávací a rozvojové programy, čímž se stává pro místní atraktivnější. Alexandrie je závislá na pomoci řecké církve a co se peněz týká, „tahá za kratší konec lana“. Vedení Alexandrijského patriarchátu po právu zdůrazňuje, že misie v Africe má být duchovní službou, nikoli geopolitickou hrou.

Podle dostupných údajů měl africký exarchát Moskvy letos v únoru přibližně 350 farností ve 34 zemích afrického kontinentu s asi 250 kněžími ve 24 státech. Počet věřících není možné věrohodně určit, následující čísla je nutné brát s rezervou. Pokud jde o počet duší hlásících se k Alexandrijské pravoslavné církvi, údaje se liší od 500 tisíc do 1,3 milionu. Naproti tomu údů registrovaných v ruském pravoslavném exarchátu má být nanejvýš 30 tisíc.

Závěrem vysvětlení Moskvy, proč vlastně tento exarchát zřídila. Aby duchovní a věřící, kteří nesouhlasí s uznáním nezávislé Pravoslavné církve Ukrajiny, měli v Africe svůj duchovní domov. Jak ušlechtilé. Viděno ovšem z druhé strany, opět se potvrdilo, že co Rus uchvátí, nepustí. A když už je nucen to pustit, záhy bezohledně uchvátí něco jiného. Pod vznešeným heslem péče o blaho věřících nelze nevidět jasný zájem ruského režimu prostřednictvím církve rozšířit vliv daleko v cizině, všude tam, kde je to jen trochu možné.

Kamil vymyslel co se stane kdyby...

Kamil Káma Klečka

Představte si svět, který se během několika měsíců změnil k nepoznání. Smrtící virus, rychlejší a nebezpečnější než cokoli předtím, zpustošil lidstvo. Města se vyliidnila, infrastruktura zkolabovala, stát přestal fungovat. Elektřina, internet, zásobování – všechno zmizelo.

Zůstali jen ti, kterým se podařilo utéct včas. Někteří z nich se sdružili a vytvořili malé, soběstačné komunity. Právě tyto komunity se staly novými ostrůvky civilizace.

Ale kdo má v takovém světě skutečnou hodnotu? Jaké dovednosti rozhodují o přežití?

Nová elita: lidé, kteří opravdu něco umí

1. Zemědělci a zahradníci a lovci

Bez supermarketů a dodávek potravin jsou to právě oni, kdo živí zbytek komunity. Umění pěstovat, kompostovat, zavařovat či uchovávat potraviny je doslova život zachraňující.

2. Mechanici a technici

Oprava generátorů, stavba čističek vody, výroba jednoduchých nástrojů – technické know-how je v novém světě měnou.

3. Zdravotníci a léčitelé

Lékárny jsou minulostí. Lidé, kteří zvládají první pomoc, provizorní chirurgii, diagnostiku a znalosti z bylinkářství, jsou nepostradatelní.

4. Ochránci a bezpečnostní specialisté

Svět po pádu je drsný. Ozbrojené hlídky, bývalí vojáci či lidé se zkušenostmi v boji, zajišťují ochranu a vynucují ustanovená pravidla.

5. Průzkumníci a sběrači

Ti, kteří vyrážejí do ruin starého světa hledat zbytky zásob, nástrojů nebo informací. Potřebují být rychlí, vynalézaví a ostražití.

6. Psychologové a vyjednávači

Překvapení? V uzavřených skupinách může být neřízený konflikt stejně ničivý jako nemoc. Schopnost udržet soudržnost, důvěru a morálku je zde klíčová.

Komunity nejsou jen o přežití – jsou o začátku něčeho nového.

Když starý svět skončí, zjišťujeme, že tituly ani peníze nemají žádnou cenu. Co opravdu rozhoduje, je, co umíš. Ne teoreticky – ale co můžeš reálně přinést komunitě.

V novém světě není prostor pro "pro zbytečnou práci". Počítá se jen to, co má skutečný smysl. Přínos. Užitečnost. Realita.

Pan spisovatel Hrabal

Jiří Peňás

(...) Tak došel k Hlaváčkům, pěkné poctivé hospodě, která se od té doby našťěstí příliš nezměnila, tedy v tom základním. Já k ní dojel, vešel dovnitř a požádal mladého muže, který stál za pípou, zda si mohu nabít kolo. Ochotně mi vyhověl, ukázal mi zástrčku, já se posadil, pak jsem si objednal španělský ptáček. Hrabalův Kain se o jídle nezmiňuje, požádá jen o ohřátí vody a pak, aby ho nikdo nerušil, že dlouho cestoval. Mladý muž mi přinesl pivo a, jako by to bylo jasné, řekl: Chcete se podívat do toho pokoje? Ta koupelna je hned naproti. – Já řekl: Moc rád, děkuji.

Dali jsme se do řeči: Ano, pana Mazala znám a taky tady byl pan Miloš Doležal, který natáčel něco pro rozhlas. Ale zas tak známé to asi není. Ono přece jenom: sebevražda, která vlastně ani neproběhla... – Ano, řekl jsem, ale kdyby proběhla, tak by zase nikdo nevěděl, že v Bystřici zemřel největší český spisovatel dvacátého století. Tím se teprve musel stát – ale otázka je, jestli by se jím stal, kdyby se o tu sebevraždu nepokusil. Třeba tím, že si u vás v koupelně otevřel žíly, a přežil to, se mu otevřely síly inspirace, ten nepřetržitý proud krásy a hrůzy, která se z něj už nikdy nepřestala řínout... To jsem tedy v té hospodě takhle neřekl, ale myslím, že to nebylo ani nutné.

Mezitím mi mladý muž přinesl výborného ptáčka a já se mu věnoval, zatímco on mi vyprávěl, že hospoda patří rodině Hlaváčků už od konce devatenáctého století, že on je asi pátá generace a že ji měli i za komunismu, kdy tady dědovi a tátovi dovolili dělat vedoucí, vyhlášená byla i jejich zmrzlina, na kterou se jezdilo až z Prahy. A byl to právě ten děda, který pana Hrabala zachránil, vytáhl ho z vany, obvázal mu ruce a zavolal záchranku. Jenže on samozřejmě nevěděl, že je to pan Hrabal, vlastně vůbec nevěděl, kdo to je, jen věděl, že byl od dráhy. No a teprve když vyšly Ostře sledované vlaky a potom pan Menzel natočil ten film, kde se Václav Neckář, tedy výpravčí Hrma, pokusí v hotelu o sebevraždu, tak se jim to spojilo, a od té doby se tedy v jejich rodině vědělo, že si tady pan spisovatel Hrabal podřezal žíly. Jenže zase to asi těžko mohli někde veřejně hlásat a ani jemu to raději nepřipomínali,

ani vlastně nebylo jak. Potvrdil jim to až pan Mazal, ale to už pan Hrabal byl po smrti. Chutnalo vám? Tak jestli chcete, já vás tam vezmu.

Tak jsem ještě jednou pochválil výborného ptáčka a šel si prohlédnout ten pokoj, kde se mladý Bogan ubytoval a kde si nejdřív lehl do postele a pak šel do koupelny, která tam dosud je, i když ta už vypadá jinak. A bylo to, jako když nahlížíte do nějaké dávné opuštěné svatyně, na místo, kde prolil krev váš osobní světec, který sem jako mladík musel vystoupat, aby se zde obětoval nějakému božstvu, které ho zase vrátilo do života. Tak jsem na to hleděl a pak se zeptal toho mladého muže, jestli ten pokoj pronajímají. On řekl, že ano.

Zamlčená asexuálnost?

František Schilla NevPes MFF 2025

Na světové premiéře ve Velkém sále karlovarského hotelu Thermal v úterý 8. července 2025 vzbudil španělský/katalánský film Až se z řeky stane moře (Quan un nu endevé el mar) rozdílné reakce. Část diváků při promítání sál postupně opouštěla; většina vytrvala celé tři hodiny, někteří pak dílo odměnili potleskem.

Pokud mě smysly nešálily, z hlediště se záhy vytratil též člen festivalové poroty Jiří Mádl. V řadě 9, zpočátku plně obsazené, jsem zbyl na sedadle 11 jako jeden ze tří na prvních jedenácti místech (pravá strana deváté řady zůstala kompletnější): po mé levici se asi po dvou hodinách zvedla skupina českých žen starších padesáti let (úplně jiné generace než Jiří Mádl). Vydržel jsem do konce, leč k potlesku jsem se nepřipojil. V hlasování (pro diváckou cenu) jsem dal jiné hodnocení než „výborný“.

O čem film pojednává? Studentka archeologie Gaia začne být rozmrzelá. Otec (který ji vychovává a živí sám) si dělá starosti ohledně jejího vztahu s Diegem. Gaiu rozmluví až profesorka-feministka: Gaia vodila Diega na odlehlá archeologická naleziště. Ale ouha: Diego tamtéž překvapivě jevil zájem nikoli o archeologii / pravěk, nýbrž o sex. Tak tomu bylo od začátku vztahu, cca rok a půl ...

Tolik k traumatu, jehož vleklé, komplikované zpracovávání tvoří převážnou náplň filmu. (Z rozmrzelosti se vyklube posttraumatický syndrom jako hrom. Neimaginární, reálný.) Jako jediný zástupce „druhé strany“ vystoupí Diegova matka, osoba až odpudivě manipulativní. (Diego se ve filmu neobjeví, Gaia s profesorkou se pouze pozastaví nad tím, že vrstevníci s ním dále udržují normální kontakt.) Divák se nedozví lautr nic o míře či formě Diegova někdejšího nátlaku (údajného vynucování sexu), o terapii, kterou Gaia prodělává, ani o obsahu probíhajícího trestněprávního řízení u soudu. A v tom spatřuji kardinální problém. Každý případ je přece jedinečný. Právě na nuancích záleží!

Nešťastným se tak jeví ústřední průměr filmu: řeka Ter (symbolizující příběh jedné zneužitě) se promění v moře (hromadné hnutí). Průměr by odpovídal perspektivě hnutí MeToo zhruba tak v roce 2017. Mezitím za sebou ono hnutí vedle nesporných pozitiv zanechalo rovněž zničené kariéry, navzdory očištěním u soudu tu či onde ... Srov. provokativní výrok dánského režiséra Larse von Triera: „To my jsme oběti!“ Korunu všemu při karlovarské světové premiéře filmu nasadila plamenná proklamace přečtená představitelkou hlavní role. Přílišná angažovanost nuance potlačuje, pakliže se „nehodí do krámu“, tj. do

hlášených schémat ... Umění dává sdělení formu. Nedostala ale v tříhodinovém klavírování forma na frak? (Proč nebyly sestříhány třeba dvě sekvence, kde – až na titulky – na černém plátně nic nevidíme?)

Hlavní hrdinka Gaia žije pouze s tatínkem. Nad dílem se tudíž vznáší téma v poslední době publicisticky ventilované: téma asexuálnosti. Pojmenováno není; že by v určité fázi bylo ze snímku vyraženo a raději zamlčeno ve jménu „vyšších“ principů? Zde je možná propásnutá tvůrčí šance ... Sřety asexuálního pojetí vztahu s pojetím sexuálním bude jistě časem mapovat judikatura. Musí to však nutně být judikatura trestněprávní? Nebylo by někdy namístě spíše řízení občanskoprávní (v českém systému řízení na ochranu osobnosti)? Tatínek hlavní hrdinky přece původně po Diegovi telefonicky požadoval pouze omluvu, nic víc! Hojně skloňovaný trestněprávní pojem „znásilnění“ se pro – ve filmu dost matně – vyličené skutky nejeví jako jednoznačně odpovídající ...

Anglii ovládl Islám.

Ani se mi tomu nechce věřit, že je to možné. M.S.Britská ministryně vnitra Šabana Mahmúdová pohrozila, že budou stíháni a zavíráni do vězení účastníci masových protestů proti nekontrolované migraci v Londýně.

Nová ministryně vnitra Britům řekla:

Nejprve prohlásila, že "lidé, kteří chodí s anglickými vlajkami, jsou velmi špatní a lidé plní zla, chtějí rozdělovat".

Prvním dekretem paní Mahmúd bylo propuštění 1100 pákistánských vězňů odsouzených za znásilnění a vraždy z věznic. (Členové těch pákistánských gangů pedofilů).

O polovinu se také zkrátily tresty všem migrantům, bez jakéhokoliv soudního procesu. Uvažuje o dalším propuštění migrantů, aby uvolnili ve věznicích místo pro protestující Brity.

No a na závěr. Při nástupu do funkce přísahala nikoli na britskou ústavu, ale na Korán. To není vtip!

Takže komu asi tak může sloužit? Velké Británii a Britům určitě ne.

Britský chalífát a právo šaría.

Vyhozený rakouský manažer OMV podezřelý ze špionáže pro Moskvu je na útěku

Martin Dohnal 2025 09 20 - Rakouský energetický koncern OMV propustil jednoho z dlouholetých manažerů kvůli obvinění ze špionáže pro Rusko. Podezřelý muž východoevropského původu je momentálně na útěku, napsal rakouský magazín Profil. Rakouské ministerstvo zahraničí si v souvislosti s aférou předvolalo vedoucího diplomata ruské ambasády ve Vídni.

„Během razie v domě podezřelého zaměstnance OMV byly nalezeny hory utajovaných, interních a jinak citlivých dokumentů. Tyto materiály jsou v současné době vyhodnocovány,“ napsal magazín Profil s tím, že manažer byl dříve na určitou dobu vyslán také do společnosti Abu Dhabi National Oil Company (Adnoc) ve Spojených arabských emirátech, která má v OMV čtvrtinový podíl. Největším akcionářem OMV je rakouský stát.

Vinohradská synagoga

Vinohradská synagoga neboli Vinohradský templ, někdy také Synagoga na Královských Vinohradech; (německy Synagoge Weinberge nebo Israelitische Tempel Weinberge) stávala v Sázavské ulici na Vinohradech v Praze od roku 1896 do roku 1951, kdy byla budova, poškozená během spojeneckého bombardování Prahy 14. února 1945. Na rozsahu poškození mají značnou vinu Němci, kteří bránili hašení následného požáru.^[2] Přestože poškození budovy nebylo takové, aby nemohla být opravena a využita například jako sirotčinec či sokolovna, neměl komunistický režim zájem na zachování této cenné budovy, která tak byla i přes protesty představitelů židovské obce v roce 1951 stržena. odstřelena a na jejím místě posléze postavena budova základní školy.

Vinohradská synagoga byla jednou z největších synagogálních staveb světa, a také jednou z největších sakrálních staveb v Československu vůbec.

Poškození synagogy bylo opravitelné, ale komunistické vládě se nehodilo mít největší sakrální stavbu v Praze.

František Kocourek

14. září 1901 se v Praze narodil František Kocourek, český rozhlasový reportér, novinář a publicista. (na fotografii vlevo)

Po okupaci se ho nacisté pro jeho velkou posluchačskou popularitu snažili získat ke kolaboraci, kdy byl 19. března 1939 donucen komentovat monstrózní přehlídku nacistických vojenských sil na Václavském náměstí. Nutno dodat, že jeho komentování přehlídky bylo značně ironické, kdy přímo vedle nacistických důstojníků, hovořil v jinotajích a dvojsmyslech. Záhy odmítl pro nacisty pracovat a pořádal veřejné přednášky s vlasteneckou tematikou. Reakce na sebe nenechala dlouho čekat, nejprve přišel zákaz vystupovat v rozhlase a posléze v červnu 1941 byl zatčen. Nakonec byl deportován do koncentračního tábora v Osvětimi-Birkenau, kde 13. května 1942 zahynul.

Reflektor

Česká komuna Reflektor, aneb tragický příběh českých idealistů, kteří odjeli do Sovětského svazu budovat komunismus.

V roce 1925 začalo v Zavolžské stepi u města Saratov nedaleko Kazachstánu působit družstvo Reflektor. Tvořili je vystěhovalci z Československa, kteří vyslyšeli Leninovy výzvy a vydali se do Sovětského svazu, aby tam budovali komunismus a šli příkladem v boji pracujících za lepší svět. Jejich osudy dodnes nejsou příliš známy: někteří skončili v táborech gulagu, jiným se podařilo vrátit domů, mnozí za druhé světové války bojovali a umírali v československé východní armádě. V SSSR v minulosti vzniklo hned několik družstev (komun), založených československými vystěhovalci – asi nejznámější je Interhelpo, které vzniklo v Žilině a sídlilo v Kyrgyzstánu (povídali jsme si o něm minule).

Převážně zemědělská komuna Reflektor se zrodila v Praze roku 1924. Následujícího roku se ve stepi nedaleko města Saratov usadilo více než 250 německých a českých rodin. Tito rolníci a mnohdy chudí dělníci tak ve svých starých domovinách prodali vše, co mohli, včetně svého bydlení, jen aby si mohli v nové zemi pořídit

hospodářské vozy, selská zvířata a obilí. Na nové osadníky budoucího Reflektoru však při příjezdu čekala zcela jiná realita, než očekávali. Místo slibované úrodné země je vlak vysadil v holé stepi Jeršovského kraje v Saratovské oblasti. I přes nastupující zimu a chladné počasí českým rodinám nebylo poskytnuto bydlení ani práce. A tak strávili první zimu v Zavolží čeští muži v zemljankách vyrytých do opuštěného železničního náspu. Ženám a dětem mezitím pomohli obyvatelé nedaleké vesnice Mavrinka. Na jaře se situace naštěstí obrátila a Češi začali konečně obdělávat půdu, stavět si svá obydlí a vytvářet si pravidla komuny. Podle přijatých stanov měl každý člen vůči komuně své povinnosti. Zavázal se kupříkladu k tomu, že bude vykonávat jakoukoliv práci bez ohledu na kvalifikaci a vzdělání a neopustí komunu dříve než za dva roky. V případě předčasného odchodu ztratil člen své právo na podíl.

Těžké časy české osadníky však teprve čekaly. Obdělávat půdu a pěstovat plodiny na čistém poli bylo vzhledem k tamním zemědělským podmínkám nemožné.

Sovětská vláda nejen že nově příchozím osadníkům vůbec nepomohla, zničila v nich navíc veškeré stopy podnikatelského ducha a chuti obchodovat. Není proto divu, že vystřízlivění přišlo velmi záhy. První zklamaní Češi začali odcházet již na sklonku roku 1927. Neodešli

pouze ti, kterým ve své původní domovině nezůstalo vůbec nic, neměli se tedy kam vrátit.

Většina internacionálních společenství (komun) v SSSR se rozpadla do konce 20. let. Komuna Reflektor byla počátkem 30. let přetvořena na obyčejný sovětský kolchoz, v němž zůstalo pouze několik českých rodin, které se neměly kam vrátit. Ti, co zůstali, pracovali s úpornou vytrvalostí. Kolchoz totiž zavedl velmi přísnou disciplínu, kterou museli všichni dodržovat. Tvrdě nastavená pravidla však ve výsledku pomohly přestat velmi těžké časy, zejména hladomor v Povolží ve 30. letech, kdy okolní ruské vesnice v podstatě vymřely nebo se v nich vyskytly hojné případy kanibalismu.

V průběhu deseti let byl v Reflektoru postaven mlýn, sklady obilí, škola, rybníky, strojní a traktorová stanice aj. V roce 1937 začal kolchoz vyvážet obilí, masné a mléčné výrobky do zdejšího regionálního centra. Na místním trhu měli Češi svoje prodejní pulty. Ve stejném roce ale začaly v SSSR masové politické represe, které postihly i tak zapadlé kolchozy jako Reflektor. Několik místních českých komunistů bylo zatčeno a obviněno ze špionáže či z antisovětské propagandy a někteří z nich byli zastřeleni. V roce 1942 šli muži z Reflektoru většinou bojovat, hlásili se do československé východní armády. Někteří padli na frontě, další se později usadili i s rodinami v Československu. Nutno poznamenat že v komunistickém Československu neměli žádné výhody. Protože roky v Sovětském svazu jim československé úřady nezapočítaly do penze, tak je čekal jen velmi malý důchod. Takový byl tedy příběh českých idealistů, kteří odjeli do Sovětského svazu budovat lepší svět.

Na fotografii můžeme vidět dechovou kapelu "Reflektor".

Nejtajnější akce CIA řídil Čech. Neznámý příběh muže, který přelstil i Putina

Jan Hejl 2025 09 16

Nejutajovanější akce CIA, včetně verbování agentů v zahraničí a skryté operace proti nepřátelům Spojených států, donedávna řídil muž s českými kořeny. Identita Toma Rakusana byla pečlivě střeženým státním tajemstvím. Ze stínu vystoupil až poté, co před čtyřmi lety ze zpravodajské služby odešel.

Potomek českých emigrantů v ní pracoval od 80. let a vypracoval se do jejích nejvyšších pater, až do funkce zástupce ředitele CIA pro operace. A proměnil ji jako málokdo.

Vydavatel: Bohužel se na IDnes premium nedostaneme. Ale I toto je zajímavá informace.

Dnes jsem našla v kapse u bundy 1000Kč! Mám z toho obrovskou radost... a to jsem na brigádě v šatně teprve první den...

Media už neinformují , ale vyrábějí realitu-slova

Milan Kramberger dovozuje, že sezápadní média se proměnila z nástrojů informování v sofistikované aparáty manipulace, které prostřednictvím jazykových eufemismů, algoritmické neviditelnosti, rámování významu a falešného zdání plurality vyrábějí realitu na zakázku politické a korporátní moci

Tak blackout nebyl, dozvídáme se z hlavních médií.... To, co miliony z nás v pátek prožili, byla jen drobná "porucha". Blackout totiž zní hrozně. ..Odkazuje k tomu,. před čím mnozí nezávislí experti již dlouho varují - především v souvislosti s šílenstvím kolem "zelených" zdrojů energie.

Takže blackout nebyl. .To, co jste si prožili uvěznění ve výtazích, budovách, zaměstnání či doma - byl sen. Vlastně ne. Bylo to jen "trochu jinak". V tom spočívá celé kouzlo lži, kterou jsme nuceni žít.

Současná hlavní (korporátní) média nejsou nástrojem informací, ale výrobní linkou na vnímání. Už nepodávají informace – dodávají rámce, v nichž má správný podvořený občan myslet. Když se podíváme na libovolnou západní zpravodajskou stanici, už ani titulek (ten vlastně zvlášť) není odrazem skutečnosti. Je to pokyn. Co je krize..., co je naděje..., kdo je nepřítel..., kdo hrdina.... Oficiální pravda je dnes něco,. co se vyrábí v reálném čase. Jak se to dělá?

Zpráva: „Nezletilý migrant se dostal do konfliktu s policistou.“ Překlad: sedmnáctiletý muslim pobodal muže zákona.

Korporátní média milují eufemismy. Místo vraždy „incident“..., místo zločinu „napětí“..., místo lži „neověřená informace“.... Jazyk slouží k tomu, aby událost nezasáhla diváka přímo. Nesmí být syrová, ale „bezpečná“.

Tímto způsobem lze zabít jakýkoli význam. Například: „Rizika očkování jsou zanedbatelná“ znamená: rizika existují, ale mluvit o nich je zapovězeno. Slova nejsou pro sdělení – jsou pro matení.

Digitální neviditelnost a synchronizace výkladů

Cenzura už dávno nevypadá jako prostý zákaz. Moderní cenzura je algoritmická. YouTube tě "nedá do trendů".... Google tě "nezaindexuje".... Facebook ti "sníží dosah".... Daná stránka tedy není zakázána – jen dokonale pohřbená.

Tato forma „měkké likvidace“ je neviditelná, a proto účinná. Nikdo netiskne cenzurní razítko. Ale kdo není součástí povoleného proudu, prakticky přestává existovat. Bez jediného výstřelu.

Při vypuknutí války Západu proti Rusku na Ukrajině všechny hlavní kanály – od CNN po ČT – používaly stejné výrazy: „nevypovokovaná agrese“..., „demokratická obrana“..., „zvěrstva ruských sil“.... Totéž u covidu: „zavádění opatření“..., „zvýšená bezpečnost“..., „covidová popírači“....

Jak je možné, že stovky redakcí a novinářů .napříč kontinenty volí stejné výrazy? Protože čerpají ze stejných agentur (Reuters, AP), stejných zdrojů (WHO, Pentagon, OSN) a stejného metodického rámce. Nejde o shodu názorů, to je shoda příkazů.

Zločin jako součást souvislosti

Pokud už média nemohou událost zamlčet, přeformulují ji: „Nožem útočil muž zřejmě v psychickém rozrušení, důvodem mohla být frustrace z čekání na azyl.....“ Zločin je orámován soucitem. Čin kriminálního imigranta se tím "přijatelně" vysvětlí.... Protestující proti vládě? Ti se označí za „populisty“..., dezoláty... nebo „radikalizované živly“ (jen zřídka kdy "foltýnovsky" rovnou za "svině").

Framing - pojem, který pojednává o tom, jaký význam událost dostane. Nikdy není nestranný. Je to zbraň.

Klasická mediální manipulace spočívá ve výběru „protistrany“, která je slabá, marginální nebo karikovaná. Odpůrce očkování není imunolog, ale konspirační influencer.... Kritik války není analytik, ale „prokremelský šváb“.....

Jde o vytvoření iluze debaty. Ve skutečnosti probíhá debata jen mezi dvěma variantami téhož. Kritický hlas je zástupně přítomen – jen aby byl zesměšněn a vyvolal zdání plurality.

Konsenzus na objednávku

Když média potřebují prosadit agendu, sáhnou po "odbornících". Vědci, kteří varují před globálním oteplováním údajně způsobeným lidskou činností - moderněji "změnou klimatu (jak to napadnout, ta probíhá pořád) - jsou titíž, kteří žijí z klimatických grantů.

Epidemiologové, kteří hlásali nutnost roušek a lockdownů, seděli ve vládních výborech. Sociologové, kteří podporují migraci, vyučují „inkluzivní přístupy“ jako z našich daní placený "výzkum".

Jiní odborníci? Existují. Ale v televizních studiích je nevidíme. Expert je dnes mocenská funkce, ne odborná kvalita.

Emocionální injekce: šok, pak poslušnost

Strach je ideální nástroj pro poslušnost. Plandemie začala dramatem – „miliony mohou zemřít“ –, válka pokračovala výkřiky – „Putin je nový Hitler“ –, klimatická agenda hrozí apokalypsou. A když emoce odezní? Je pozdě. Lidé už v dostatečném počtu přijali falešné premisy za své.

Média využívají šokové vlny k překlenutí logiky. V emocích se nerozlišuje. V emocích se poslouchá.

Realita je mimo obrazovku

Po měsících nebo letech média občas připustí, že se mýlila. „Vedlejší účinky vakcín byly podhodnoceny.....“ „Ukrajinské síly porušily práva zajatců.....“ „Některé klimatické modely nevyšly.....“ Ale tón zprávy je vždy stejný: je to staré, nepodstatné, neaktuální.

To není sebereflexe. To je strategie. Přízně chybu pozdě, potichu, s neutrálními pojmy. Nikdo se nebude zlobit. Nikdo se o to už ani nebude zajímat. Protože agenda jede dál.

Moderní redakce korporátu už neprověřují, nevyšetřují, nesledují peníze. Staly se pobočkami státu a korporací. Přebírají tiskové zprávy, posílají předvyplněné otázky, moderují „debaty“ podle scénáře. Otázka předurčuje odpověď: "Je to tak, nebo tak?" Odpovídající si má možnost vybrat jen z těch dvou. Nikoli za své vlastní invence.

Za každou větou, která se v médiích objeví, je tlak. Ekonomický, politický, institucionální. Loajalita k režimu a k moci se vyplácí.

Pravda dnes není ještě oficiálně úplně zakázána (až na případy, kdy zakázána je, jako když

Fialova vláda vypne Protiproud). Pravda o realitě je prostě mimo kameru.

Informace už v korporátu neexistují. Sledujeme jen divadlo v kulisách více či méně profesionální rétoriky, PR výcviku a řízeného obsahu.

Média jsou jako naše doba. Nejsou mluvčím společnosti, ale tlampačem jejích řídicích vrstev.

článek: <https://protiproud.info/media-uz-neinformuji-vyrabeji-realitu-slova-voli-za-tebe-obraz-ti-davkuji-pravdu-ti-nepredkladaji-davkuji-ti-pocit-ze-ji-znas-cenzura-neni-ticha-je-algoritmicka-a-efektivni-demokracie-j/>

Claudius Šatana

13. září 1916 se v Kroměříži narodil Claudius Šatana, československý voják a důstojník.

V roce 1935 nastoupil vojenskou prezenční službu, poté absolvoval školu pro důstojníky dělostřelectva v záloze a nakonec vystudoval Vojenskou akademii v Hranicích na Moravě. Byl zařazen jako velitel 4. čety u 6. eskadrony dragounského pluku 6, než byl v květnu 1939 poslán na dovolenou.

Po okupaci odchází do Francie, kde vstupuje do československého vojska ve francouzském Agde. Po porážce Francie je evakuován do Anglie a posléze je převelen k 1. československému armádnímu sboru v SSSR. Mimi jiné se účastnil bojů o Dukelský průsmyk.

Po válce zůstává v armádě. V říjnu 1949 byl zatčen a 10. května 1950 na základě vykonstruovaných obvinění odsouzen za velezradu a vyzvědačství k trestu smrti. Popraven byl 7. října 1950 v Praze na Pankráci.

S P O R T

Čtvrtek 18. 9. 2025 - Ostrava remizovala v Evropském poháru Basketbalistky SBŠ Ostrava uhrály v prvním utkání kvalifikace Evropského poháru na palubovce švýcarského týmu Troistorrents-Chablais nezvyklou remízu 65:65.

Středa 17. 9. 2025 - Slavia v Lize mistrů remizovala Fotbalisté Slavie v úvodním utkání hlavní fáze Ligy mistrů ztratili náskok 2:0 a s Bodö/Glimt doma jen remizovali 2:2

Neděle 14. 9. 2025 - Němci vyhráli ME v basketbalu

Němečtí basketbalisté porazili ve finále **mistrovství Evropy** Turecko 88:83 a k předloňskému titulu z mistrovství světa přidali zlato z kontinentálního šampionátu.

Sparta padla v Hradci

Fotbalisté pražské Sparty překvapivě prohráli v 8. ligovém kole v Hradci Králové 1:2 a poprvé v sezoně nejvyšší soutěže nebodovali. Všechny branky padly už v úvodních 10 minutách.

Sobota 13. 9. 2025 - Staněk dvanáctý na MS

Český koulař Tomáš Staněk obsadil **na atletickém mistrovství světa** 12. místo. Ve finále zapsal výkon 19,91 metru a nikoho neporazil. Pořetí za sebou vyhrál mistrovství světa olympijský šampion a světový rekordman Ryan Crouser.

Pátek 12. 9. 2025 - Výhra pro Duklu

Hokejisté Jihlavy vyhráli v utkání druhého kola Maxa ligy na ledě Zlína 4:3. Rozhodující gól vstřelil Lotyš Edgars Kulda dvě minuty před koncem

Čtvrtek 11. 9. 2025 - Horáčková neobhájí

Lukostřelkyně Marie Horáčková při obhajobě senzační zlaté medaile vypadla **na mistrovství světa v Koreji** ve druhém kole.

THE TRUTH BEHIND MODERN ABORIGINAL CEREMONIES

Jacinta Yangapi Nampijinpa Price

Many people assume that certain Aboriginal cultural practices, such as Dot Painting and Welcome to Country ceremonies, have been passed down for thousands of years. However, historical evidence suggests that these traditions were actually developed in recent decades.

Dot Painting was invented in 1971 by Geoffrey Bardon, a white school teacher, who introduced the technique to Aboriginal artists in Papunya. Traditional Aboriginal art existed long before this, but there are no ancient Dot Paintings found in caves or on rock walls. The distinctive modern style emerged as part of a contemporary art movement.

The Welcome to Country ceremony was created in 1976 by Ernie Dingo and Richard Walley. It was originally performed to welcome visiting Māori performers as a reciprocal gesture of hospitality. Unlike the Māori haka, which has deep historical and linguistic roots, there is no traditional Aboriginal word for Welcome to Country. This raises the question:- How can it be an “ancient ceremony” if no term for it existed in traditional Aboriginal languages?

The Acknowledgement of Country was introduced even later, in the **1990s**. It is not an ancient ritual but rather a modern protocol developed for official and corporate settings.

The Smoking Ceremony, often presented as an ancient practice, is another modern invention, also linked to Ernie Dingo around **1976**. While smoke was used in some Indigenous customs for cleansing or healing, the formalized smoking ceremonies seen today were not widely practiced before the late 20th Century.

There is no photographic, film, or video evidence of any of these ceremonies being performed at major events—such as Royal Tours, AFL/NRL Grand Finals, the 1956 Melbourne Olympics, or ANZAC Day services—before the 1970s and 1990s. If these traditions were truly ancient and widespread, they would have been documented in historical footage.

An open letter to Justice Belinda Rigg

I am sure you did not intend to enable more exclusion, social division, hate speech or incitement to violence when you overruled the government and police to enable this march' By Lynda Ben-Menashe - 5th August 2025, Dear Justice Rigg,

I’m writing as president of the National Council of Jewish Women Australia to express the views of my Board about your ruling to allow the “March for Humanity” across Sydney’s Harbour Bridge on Sunday.

While I and so many others in my community are heartsick about the ongoing war between Hamas and Israel and the plight of hostages and of Palestinian civilians, and while doubtless the motivation of many of the participants was indeed humanitarian, sadly the tone and optics of the march turned out to be exactly as we feared.

I expect that you’ve now seen the huge photo of the Ayatollah Khamenei carrying a gun, behind which the leaders proudly strode.

As Iranian-born Ryde Councillor Tina Kordrostami posted, “We fled our country for freedom of speech, choice and identity. Today thousands march on our bridge alongside supporters of the regime, who took this freedom away from us...make it make sense.”

To paraphrase an Iranian dissident academic who spoke at an Iranian-Jewish women’s lunch my organisation hosted during the Iran-Israel war recently, the cognitive dissonance of seeing people who just a few years ago stood up for Women Life Freedom now standing with those who deprive women of their lives and freedom is truly mind blowing.

The signs and slogans at the march about “Zios” must have given marchers like Jenny Leong MP comfort, since coding Jews as Zionists means you don’t risk prosecution or have to apologise when you dehumanise them (like saying they have tentacles) or answer calls like Shayne Chester’s: “...may [the march] be the beginning of a rising tide that washes the Zionist filth out of this country.”

Maybe you didn’t anticipate the Hamas flags at the march, or the Taliban or Al Qaeda ones – all symbolising the polar opposite of human rights, especially women’s rights and queer rights and the rights of people to demonstrate freely in the streets.

Perhaps before you made your ruling you missed the post by Bhenji Ra, a dance ambassador for the 2026 Biennale of Sydney – a photo shared multiple times of one of the signs that was being prepared: “Death Death to the IDF”. Those chants were heard throughout the march.

Or other examples of incitement to violence, like Crikey journalist and president of the Black Peoples Union Keiran Stewart Assheton saying, “The people marching across the bridge tomorrow should continue marching to wherever Albanese lives and beat the living sh-t out of him.”

On the morning of the march, the Sydney Morning Herald published a video released by Hamas of the emaciated, starved Israeli hostage Evyatan David being forced to dig his own grave in a Gaza tunnel after 666 days in captivity.

You accepted the organisers’ argument that the marchers were driven by ‘the horrific images published in the media’. But neither this horrific image nor any preceding ones of hostages living

or murdered in Hamas’ hell over the past 667 days inspired anyone to say a public word about them.

It appears that the “humanity” of the march leaders and speakers does not extend to those hostages or to any non-Palestinian victims of the war. Socceroo marcher Craig Foster has never said a word about the 12 Druze Israeli children murdered by Hezbollah rockets while playing on a soccer field last year.

Disgraced academic and exclusionary feminist Randa Abdel Fattah was a keynote speaker. She infamously said about the now United Nations-confirmed mass rapes and sexual violence on October 7: “This is not a #MeToo or ‘BelieveAllWomen’ moment”.

At least Palestinian activist Tasnim Sammak was honest when she posted “It’s March for Gaza, not march for humanity.”

Though nominally for humanity, this march also gave voice to ignorance, hypocrisy and hate.

I am sure you were unaware that you allowed it on the most sombre fast day in our Jewish calendar, Tish b’Av. On this day we process our intergenerational trauma about all the calamities that have befallen our people through history, including the destruction of our two ancient temples in Jerusalem by colonising invaders, our forced conversions by Crusaders in the Middle Ages, our genocide by Nazis across Europe and North Africa in the 20th century, our ethnic cleansing from the Arab lands of the Middle East soon after it, and now our massacre by Hamas and other Islamist terrorists on October 7 two years ago.

So many of us watched the march in a state of deep distress. In our eyes it represented another 90,000 steps towards the hateful and deliberate exclusion of our people from the human family.

Jewish people are not called the “canaries in the mine” for nothing. The images of Islamist leaders and terrorist group flags that we saw at the march should remind everyone that the enemies of Jews are also the enemies of women, queer and many other marginalised people. When Jewish Australians are not safe on our streets it means that our whole society is unsafe.

Indeed, the fact that the weekly public reading of hostage names was cancelled by police because they said all their forces were deployed for the march and they “could not guarantee the safety of the participants” says everything about the danger the march posed not just to us, but to all citizens of NSW.

I am sure you did not intend to enable more exclusion, social division, hate speech or incitement to violence when you overruled the government and police to enable this march, but sadly that is what you did.

The only consolation is that despite all the talk of how many people participated, the reality is that more than 99 per cent of NSW’s population chose not to. Australians do not like or want the import of overseas conflicts to our streets, and they are decent people who really believe in a “fair go” for all. Extending empathy to only one set of innocent victims of a war is not the Australian way.

Lynda Ben-Menashe is president of National Council of Jewish Women Australia. This letter was sent to Justice Belinda Rigg a day after the march.

[\[https://www.australianjewishnews.com/an-open-letter-to-justice-belinda-rigg/amp/\]](https://www.australianjewishnews.com/an-open-letter-to-justice-belinda-rigg/amp/)